

Hazánk

A KERESZTÉNYDEMOKRATÁKLAPJA • ALAPÍTVÁ 1945-BEN • 2024. JÚLIUS-AUGUSZTUS

Orbán Viktor háborúról, új világrendről, nagy magyar stratégiáról és bátor, nemzeti érzelmű, fiatal harcosokról beszélt Tusványoson

Ismét korszakos jelentőségű beszédet mondott Orbán Viktor miniszterelnök a Bálványosi Nyári Szabadegyetem és Diáktáborban (Tusványoson) július 27-én az erdélyi Tusnádfürdőn.

A színpadon az elmúlt 33 esztendőben már megszokott trió (a képen balról jobbra) Németh Zsolt, Orbán Viktor és Tőkés László köszöntötte az érdeklődőket.

„Jobb pályán” – hangsúlyozta a tábor jelmondatát **Németh Zsolt**, a Fidesz alapító tagja felvezetőjében. Kiemelte, hogy megalakult a Patrióták Európáért pártszövetség, és a harmadik legnagyobb erő lett Brüsszelben.

Tőkés László püspök bevezető beszédében elmondta: reméli, hogy az RMDSZ két EP-képviselője kilép majd „a nevére méltatlanná vált” Európai Néppártból, és csatlakozik a Patrióták Európáért pártszövetséghez. Kelemen Hunor, az RMDSZ elnöke többször is kifejtette, hogy pártja nem kíván kilépni a Néppártból – egyelőre. (Tusványoson arról beszélt, hogy balra csúszott a Néppárt, de még menthető.)

Orbán Viktor, Magyarország miniszterelnöke, a Fidesz – Magyar Polgári Szövetség elnöke beszéde elején kijelentette: örül, hogy idén nem kapott diplomáciai demarsot Bukarestből.

Tavaly azt mondta, hogy a román miniszterelnökkel egy szép barátság kezdetén van, idén pedig azt, hogy „haladunk”. Megjegyezte, a Budapest–Bukarest-gyorsvasútról és Románia schengeni tagságáról is tárgyaltak.

A globális folyamatokról elmondta a miniszterelnök, hogy a világ lassan, de elmozdul a békepárti politika irányába. Kiemelte, hogy mai beszédének 3 fő témája van:

1. A háború felfedi azt a valóságot, amelyben élünk.

2. Mi lesz a háború után? Új világ jön, vagy a régi folytatódik?

3. Ha új világ jön, hogyan kell Magyarországnak felkészülnie rá?

„A háború a mi piros pirulánk” – idézte fel a Mátix című filmet. Ha a kék pirulát választjuk a piros helyett, akkor maradhatunk a látszatvilágban. Ezzel szemben a háborút kaptuk meg, „ezt kell lenyelniünk”. A miniszterelnök szerint a háború egy eddig nem ismert, teljesen más perspektívát ad. Ebben a valóságban elvesztik erejüket az ideológiák, a statisztikai ügyeskedések, a politikusok taktikai füllentései.

„Marad a póre, brutális valóság” – szögezte le. A háborúban brutális veszteségeket

szenvednek a felek, százezres nagyságrendben, „ennek ellenére mégsem akarnak megegyezni [...] mert azt hiszik, hogy győzhetnek” – hangsúlyozta. Az ukránok azt hiszik, hogy ők valóban önvédelemben vannak, az oroszok pedig azt gondolják, hogy az ukránoknak meg van ígérve a NATO-tagság, ők pedig nem akarnak sem NATO-csapatokat, sem NATO-fegyvereket látni az orosz-ukrán határon.

„Ha a két háborúzó félen múlik, nem lesz béke” – tette hozzá. Az elmúlt években ahhoz voltunk szokva, hogy az Egyesült Államok Kínát tálalta ellenfelének, most pedig azt látjuk, hogy Oroszországgal vív proxyháborút. Feltette a miniszterelnök a

nagy kérdést: mi a logika abban, hogy Amerika egy tömbbe helyezi a két nagyhatalmat?

Ukrajna új létértelmet talált a háborúban a miniszterelnök szerint. Kifejtette: az ország eddig ütközőzóna volt, most viszont feltűnt előtte a Nyugathoz tartozás perspektívája.

„Az európai politika összeomlott, feladta az önvédelmét, az USA politikáját követi, akár az önsorsrontás árán is. A szankciók felviszik az energia árat, és hogy szó nélkül hagyjuk az Északi áramlat felrobbantását, ezt a nyilvánvalóan Amerikaiak által irányított terrorcselekményt”, az nem más, mint a behódolás aktsa – tette hozzá.

Folytatás a 4. oldalon ►►

Simicskó István: Európa érdeke a békemisszió sikere

A tűzszünet és a béketárgyalások mielőbbi megkezdése nem csupán a hadviselő országok, de Európa legfontosabb érdeke is – mondta a Magyar Nemzet augusztus 1-jei számában Simicskó István a miniszterelnök békemissziójával kapcsolatban. A Kereszténydemokrata Néppárt frakcióvezetője szerint letargikus helyzetben kavarta fel az állóvizet Orbán Viktor diplomáciai körutazása.

– Az utóbbi évek legjelentősebb külpolitikai vállalkozásába fogott bele a magyar miniszterelnök, amikor úgy döntött, hogy a Soros magyar elnökség adta lehetőséget kihasználva tárgyalásokba kezd az orosz–ukrán háborúban érintett hadviselő felek, illetve a világ legjelentősebb hatalmainak vezetőivel a békéről – fogalmazott a Magyar

Nemzetnek **Simicskó István**, a Kereszténydemokrata Néppárt parlamenti frakcióvezetője. Mint jelezte, a háború két és fél év alatt felbecsülhetetlen károkat okozott és százezrek életét követelte. – Magyarország az egyetlen ország, amely a háború kitörésétől kezdődően következetesen azt az álláspontot képviselte, hogy a mihamarabbi tűzszünet és a bé-

ketárgyalások mielőbbi megkezdése nem csupán a hadviselő országok, de Európa legfontosabb érdeke is. Ahogy azt már többször hangsúlyoztam, az Európai Unió méltatlanná vált a 2012-ben odaítélt Nobel-békedíjra – tette hozzá.

Letargikus helyzet

A kormánypárti politikus emlékeztetett, hogy az EU az elmúlt bő két évben a béketeremtés helyett a demokrata párti amerikai vezetés érdekeit vakon követve a háború tüzeinek szításán munkálkodott. Az unió retorikájában erősen provokatív hangnemet választott, a fegyverszállítások és különféle pénzügyi csomagok erőltetésével gyakorlatilag tevékenyen részt vesz a harcok elnyújtásában, értelmetlen szankciós politikájával pedig súlyos válságba sodorta az egész közösséget.

„Európa versenyképessége nagymértékben függött az olcsó orosz energiahordozóktól. A hagyományos gazdasági kapcsolatok elszakításával azonban Oroszország korántsem kényszerült a háború idő előtti befejezésére, Európa viszont egy talajt vesztett, jövőkép nélküli entitássá vált, amely leginkább csak úszik az árral, életképes vízió és reális célok nélkül” – hangsúlyozta Simicskó István.

Szerinte ebben a letargikus helyzetben kavarta fel az állóvizet Orbán Viktor diplomáciai körutazása. Emlékeztetett, hogy az Európai Unió Tanácsának Soros elnöksége, amelyet a következő időszakban Magyarország tölt be, nem jelent konkrét külpolitikai hatásköröket, de lehetőséget mindenképpen jelent arra, hogy a magyarok hangja, amely összeurópai érdekért kiált és most is ezért szól, sokkal

Hangosan kimondjuk akár a szövetségeseinknek is, hogy az általuk képviselt iránysehova sem vezet, csupán ártatlanok szenvedéséhez és halálához.

messzebbre elhallatsszon, ha valamilyen európai intézmény azt felerősíti.

– Ezért nagyon fontos, hogy tudtára adjuk a világnak, Európában nem csupán háborúpárti hangok léteznek. Rendkívül sajnálatos, hogy a magyarellenes néppárti–szocialista–liberális–zöld európai vezetés szinte azonnal felháborodott, és akár az elnökségtől való megfosztásunkat is kilátásba helyezte, amely minden kétséget kizáróan alapszerződés-ellenes lépés lenne. Ennek mindössze az az oka, hogy a magyar miniszterelnök egy hónap alatt többet tett a békéért, mint a brüsszeli elit a háború kezdete óta összesen – fogalmazott Simicskó István.

Példaértékű találkozók

A kereszténydemokrata politikus felidézte, hogy Orbán Viktor ellátogatott Kijevbe, ahol az ukrán elnökkel folytatott tárgyalása gesztusértékű is volt, hiszen az ukrán kisebbségpolitika kárpátaljai magyarokat is sújtó intézkedései miatt az elmúlt években nem volt épp harmonikus a két ország kapcsolata. De jelzésértékű is volt ez a találkozó, hiszen sok baloldali politikus igyekszik a magyar kormányt oroszbarátnak, putyini csatlósának beállítani.

– Ez szemenszedett hazugság, mert a magyar kormány Magyarország érdekeit képviseli. Ha ezek az érdekek úgy kívánják, hogy hangosan kimondjuk akár a szövetségeseinknek is, hogy az általuk képviselt irány sehol sem vezet, csupán ártatlanok szenvedéséhez és halálához, akkor ez erkölcsi kötelességünk, még akkor is, ha kicsinyes politikai szurkálódásnak is tesszük ki magunkat – húzta alá.

A frakcióvezető szerint az orosz és a kínai elnökkel folytatott találkozó is példaértékű, hiszen ez is azt demonstrálja, hogy a magyar kormányfő nemzetközi tekintélye messze meghaladja azt a szintet, amit hazánk méretei és teljesítőképesége indokolnának. – Az az igazság, hogy Orbán Viktor világpolitikai tényező lett, és ezt a baloldal képtelen lenyelni. Az orosz és a kínai fél együttműködése nélkül aligha képzelhető el olyan nemzetközi biztonsági rendszer, amely tartós békét és prosperitást garantálna,

így elengedhetetlen a párbeszéd ezekkel a hatalmakkal. Európa egész egyszerűen nincs abban a helyzetben, hogy bármilyen eszközzel békét kényszerítsen a felekre. A békemisszió sikere ezért Európa érdeke is – fogalmazott.

– A demokratapárti amerikai vezetés elkötelezte magát a háború oldalán. Biden elnök fiának a sajtóhírek szerint személyes üzleti érintettsége is van Ukrajnában, és feltehető, hogy a demokrata érdekkörök is profitálhatnak a konfliktusból, így egyértelmű, hogy csak egy republikánus elnök

jelezte, hogy a magyar kormányfő nem csupán akkor igyekezett jó viszont ápolni Trump elnökkel, amikor ő az Egyesült Államok első embere volt, de a választási vereségét követően is következetesen kiállt mellette, amikor Amerikában különböző bírósági eljárásokkal akarták félreállítani, és a nemzetközi közvélemény is erőteljesen támadta.

Idén ősszel az Egyesült Államok újra elnököt választ. Több fórumon elhangzott már, hogy Trump megválasztása esetén a

Töretlen hittel

– A változás nem csupán a háború miatt sürgető, mivel az emberiség nagyon rossz irányba halad. A közelmúltban két merénylet is megrázott bennünket. Mindkét merényletet olyan politikussal szemben követték el, aki abban érdekelt, hogy a világ visszatérjen egy normális kerékvágásba. Robert Fico szlovák miniszterelnök az európai politikában, a migráció és a szuverenitás kérdésében nagyon fontos szövetségeseink. Donald Trump pedig azt az erőt és józan eszt képviseli, ami képes az USA világhatalmi helyzetét stabilizálni, Kínával és Oroszországgal együttműködve pedig egy tartós biztonsági rendszert létrehozni, amely garantálja a békét és a fejlődést – rögzítette Simicskó István.

Leszögezte, hogy a KDNP optimistán tekint a jövőbe. Bízna abban, hogy a világpolitika kedvező irányba fordul, vége lesz a háborúnak és az általa okozott gazdasági válságnak, majd az új korszakban gőzerővel folytatódhat az a nemzetépítő munka, amelyet 2010-ben elkezdtek.

A kisebbik kormánypárt alelnöke elmondta, hogy a családi adókedvezmény megduplázásával új lendületet kívánnak adni a gyermekvállalásnak, a kedvezőbb demográfiai folyamatok elérésének, illetve azzal, hogy az embereknél több pénz marad, támogatni akarják a gazdasági növekedést is.

A republikánusok jelöltje, Donald Trump kifejezetten jó viszont ápol Orbán Viktorral. Konzervatív nézeteik, a világról alkotott képük rengeteg lényeges pontban megegyezik.

lehet képes elérni egy gyors és tartós békét. A republikánusok jelöltje, Donald Trump kifejezetten jó viszont ápol Orbán Viktorral. Konzervatív nézeteik, a világról alkotott képük rengeteg lényeges pontban megegyezik. Azt szokták mondani, hogy a barát az igazán nehéz helyzetben ismerszik meg – fogalmazott a frakcióvezető.

háborúnak rövid idő alatt véget vet. Annyi biztos, hogy országa ereje és az ő személyes tekintélye és habitusa mindenképpen olyan tényezők, amelyek magukban hordozzák a béketeremtés reális lehetőségét. Rendkívül sajnálatos, hogy Brüsszel ezekkel a tulajdonságokkal nem rendelkezik – tette hozzá.

Szuverenitásvédelem és a fiatal, bátor harcosok – ismét Tusványoson tartott előadást Orbán Viktor

► Folytatás az 1. oldalról

A francia–német-tengely megbukott – szögezte le a miniszterelnök. A háború kezdete óta kiépült egy London–Varsó–Kijev- és egy balti államok-tengely. A lengyelek például korábban még kikerültek a francia–német-tengelyt. Amerika a jelek szerint Lengyelországot akarja megtenni első számú támaszpontjának Európában, elensúlyozandó a németeket és az oroszokat. Orbán Viktor szerint az a terv, hogy Oroszországot meggyengítsék, a németeket pedig túlfeljődjék a lengyelek – ezért is hátráltak ki utóbbiak a V4-ekből. Megjegyezte, nem látott a lengyelekéhez fogható, mélyen szemforgató politikát, hiszen ők üzletelnek is az oroszokkal, ugyanakkor kritizálnak is ezért minket.

Ennek kapcsán megemlítette, hogy Európa nyugati fele már egy poszt-nemzetállami nézőpontból figyeli a világot. Az a kérdés az Egyesült Államok kapcsán is, hogy Trump vissza tudja-e emelni hazáját a poszt-nemzetállami állapotból a nemzetállami szintre. Ezért akarják ellenfelei Trumpot kiiktatni, tette hozzá. „Ne legyen kétségünk, az ami történt, nem biztos, hogy az utolsó kísérlet volt a kampányban”. Trump kapcsán a miniszterelnök elmondta, előző nap beszélt a volt elnökkel, s Trump a lelkére kötötte, hogy adja át üdvözlését a tusványosi táborlakóknak.

A poszt-nemzeti gondolkodásról

A miniszterelnök kifejtette, az 1960-as évekig kell visszamenni, hogy valaki megértse a nyugati poszt-nemzeti gondolkodás létrejöttének okát: a szexuális forradalom, a diáklázadások a kifejezései voltak annak, hogy az egyén szabadabb lesz, megszabadul a kollektívától, csak épp azóta kiderült, hogy az egyén csak közösségekben válhat igazán naggyá. Nyugaton pedig már nem vágnak közös célokra.

A nagyság titka Orbán Viktor szerint az, hogy képes legyen az

ember arra, hogy valami önmagánál nagyobbat szolgáljon. Istent, hazát, családot. De a Nyugaton a nagyság helyett nagyképűség érezhető, a feleslegesség érzete pedig agresszivitást szül, s megjelent új embertípusként az agresszív törpe.

Második pont: olyan változás jön, amire ötszáz éve nem volt példa. Magyarország miniszterelnöke kifejtette, korábban a változások nyugatos módon történtek, Nyugatról jött a változás, ám most világrendszerelváltás történik – Ázsia irányából. „A következő hosszú-hosszú évtizedekben Ázsia lesz a világ meghatározó központja” – szögezte le, majd ennek kapcsán megemlítette a globális Dél kínai és orosz részvétellel zajló együttműködési kezdeményezésének, a BRICS-nek és

„skanzen”: az USA alá betagozódva, de fejlődési lehetőségek nélkül; a másik opció pedig a stratégiai autonómia, vagyis az, hogy Európa felveszi a versenyt a gazdasági világszűrésért – aminek az egyik fontos eleme, hogy a háború után új kiegyezést kell kötni Oroszországgal. Azaz Európának fel kell adnia magát mint önálló politikai projektet, viszont gazdasági projektként fel kell vennie a versenyt. Végezetül Ukrajna nem lehet se NATO-, se uniós tag, a lengyeleknek pedig vissza kell térniük Közép-Európába.

Harmadik pont: a világrendszerelváltás veszély vagy lehetőség Magyarország számára?

A miniszterelnök szerint ha nem veszélynek, hanem lehetőségnek látjuk a világrendszerelváltást, akkor kezdeményezőnek kell len-

jelenni a gazdaságban regionális hitelezőként. Termelőközpontnak kell maradni, mert a hazai munkaerő csak itt található százszázalékos foglalkoztatást. Ide tartozik még az egyetemi és innovációs központok kiépítése is.

A magyar társadalomnak pedig szilárdnak és rugalmasnak kell lennie: 2035-re Magyarországnak demográfiaileg önfenn tartóvá kell válnia. Ehhez pedig a háború után a gyermekekért járó adókedvezményt növelni kell, a Nyugat-Európából érkező keresztényeket pedig be kell zsilipelni. „Eddig ők válogattak, most mi”.

A teljes foglalkoztatottságot fent kell tartani, a magyar falvak történelmi örökségét pedig meg kell őrizni – hangsúlyozta a kormányfő.

A szuverenitásvédelem lényege a nemzeti különbségek megtartása, a saját nemzeti karakterünk megtartása: a nyelvőrzés, a keresztény értékek megtartása. A magyar nagystratégiának nem szabad a „Kis-Magyarországból” kiindulnia, így a kormány belátható időn belül kiterjeszti a magyar család-támogatási rendszert az országhatáron túl található magyarok lakta területekre is.

A következő 20-25 évben folyamatos vita lesz a világrendszerelváltáshoz való viszonyról, és a politikai ellenfeleink mindig a betagozódás hívei lesznek, a nagystratégia végrehajtását pedig nem „mi” fogjuk befejezni, hanem a mai 20-25 évesek – mondta Orbán Viktor.

Az ellenfelet a liberális korsszellem folyamatosan csatasorba állítja, köztük mindig lesznek „latte avokádós, slimfites, öntetszelgő politikusok”, míg a nemzeti tábor csak trombitaszóra bújik elő, és a nemzeti zászlót magasra emelők köré gyűlik, éppen ezért fiatal harcosokat kell keresnünk. „Nemzeti érzelmű, bátor, fiatal harcosok kerestetnek” – fejezte be a 33. Tusványos záróbeszédét Orbán Viktor.

■ KDNP.HU – MANDINER.HU

A világrendszerelváltás veszély vagy lehetőség Magyarország számára?

a kínai vezetéssel zajló Shanghai Fórumnak a növekvő jelentőségét. „Egyre több területen van náluk a technológiai és a tőkeelőny, ott van a legtöbb pénz, ott vannak a legnagyobb pénzügyi alapok, ott lesznek a világ legjobb egyetemei, és mi, nyugatiak még az oroszokat is beletoltuk ebbe a tömbbe” – fejtette ki.

Győzelme esetén Donald Trump kísérlete az utolsó lehetőség, hogy Amerika megőrizhesse világszűrését. És az élvez majd elsőséget, hogy egész Észak-Amerikát megerősítsék. Jelmondatát – „America first!” – komolyan kell venni. Tőkebevonó képességüket növelni fogják. Meg fogják fizettetni a biztonság árát velünk, európaiakkal, a NATO-val, és hatalmas infrastruktúrafejlesztést indítanak.

Európa egyik lehetősége a

nünk, önálló nemzeti politikát kell folytatnunk.

A magyar nagystratégia vejeje a konnektivitás. Ez lényegében azt jelenti, hogy nem engedjük magunkat bezárni se a keleti, se a nyugati világgazdaságba. Nem szállunk be a Kelet elleni blokkosodásba, önálló utat járunk. A nagystratégia második fele a szuverenitás védelme. Le van fektetve a nemzeti szuverenitás gazdasági alapja is. Megvannak a gazdasági bajnokok az összes iparban, amelyek mind kint vannak a nemzetközi térben, ahol versenyképesnek bizonyultak. A piramisban a bajnokok alatt ott vannak a középvállalatok, alattuk pedig a kis- és középvállalkozások.

A szuverenitás alapja, hogy az államadósságot 30 százalék közelébe kell csökkenteni, meg kell

Azbej Tristan: Magyarország növeli csádi szerepvállalását

Magyarország növeli csádi szerepvállalását, mezőgazdasági szakemberek érkeztek Magyarországra Csádból – erről beszélt Azbej Tristan, a Külgazdasági és Külügyminisztérium üldözött keresztényeket segítő programokért felelős államtitkára, a KDNP alelnöke az M1 aktuális csatornán július 24-én.

A 33. Bálványosi Nyári Szabadegyetem és Diáktáborban Tusványoson tartózkodó államtitkár kiemelte: Tusványos a legalkalmasabb a nemzeti ügyek megvitatására, ezek közé tartozik a Hungary Helps Program, amely a külföld felé mutatja Magyarország szolidaritását.

A program fontos eleme a közel-keleti keresztények támogatása mellett a segítségnyújtás a Száhel-övezetben, Csádban. Magyarország felismerte, hogy a térséget válság fenyegeti, és ha ezen nem enyhítenek, akkor jelentős Európába irányuló migráció indulhat el – tette hozzá.

Azbej Tristan elmondta: a Hungary Helps Program keretében tavaly kezdődött el Csádban a magyar szerepvállalás, ami idén magasabb fokozatba kapcsol.

Mezőgazdasági szakemberek érkeztek Csádból, hogy agrár- és élelmiszeripari fejlesztéseket ismerjenek meg hazánkban. Néhány hete pedig felrobbant egy lőszerraktár a csádi fővárosban, ezért magyar gyógyszeradomány érkezett az országba. Emellett fejlesztik a sérülteket ellátó intézményt és újabb orvosmisszió is érkezik, ami ebben a térségben közvetlenül életet ment.

A Hungary Helps Program nem pusztán jószolgálati tevékenység, de kormányprogram is. A Száhel-övezet kiemelt migrációkibocsátó terület, a térség országai sorra veszítik el stabilitásukat, ha Csád is „bedől”, több tízmillió ember indulhat útnak Afrikából Európa felé, ezt szeretnénk megakadályozni – mondta az államtitkár.

Soltész Miklós: Egy apró kisebbség tartja hatalma alatt Brüsszelt

Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára, a KDNP alelnöke a Pesti Srácoknak adott interjújában kiemelte: a brüsszeli politikai elit nem Európa ügyét képviseli, hiszen belesodornák a kontinentet egy háborúba, de nekik köszönhető, hogy Európa sorra veszti el kereskedelmi, gazdasági pozícióit.

Az uniós soros magyar elnöksége kapcsán Soltész Miklóst a Pesti Srácok arról kérdezte, hogyan szerepel a magyar programban az őshonos nemzeti kisebbségek kérdése. Az államtitkár kiemelte, sajnálatosan abból kell kiindulni, hogy a kérdésben hiába volt egy sikeres uniós polgári kezdeményezés egymillió aláírással, mégis lesöpörték az asztaltól.

Kiemelte, ettől függetlenül az Európai Unió területén továbbra is több tízmillió ember él kisebbségi sorban, az ő érdekükben is rendez novemberben Magyarország egy olyan konferenciát, amelyre külföldi nemzettel, kisebbséggel foglalkozó politikust várnak az EU-ból. Megjegyezte, az már előre sejthető, hogyan fog erre Brüsszel reagálni.

Brüsszelt egy Európa-ellenes elitkisebbség irányítja

Brüsszel is tulajdonképpen egy nagy kisebbség, velük is így kellene foglalkozni – fogalmazott a portál érdeklődésére Soltész Miklós kifejtve, hogy az emberek választásokon is kifejezett akaratát,

egyáltalán Európa ügyét nemhogy nem képviselte a brüsszeli vezető elit, hanem annak pont az ellenkezőjét tették.

„Ráadásul belesodornák ezt az egyébként fantasztikus földrészt egy háborúba, legszívesebben tönkretennék a gazdaságát, és tulajdonképpen ez is történik, hiszen Európa sorra veszti el pozícióit a kereskedelmi küzdelemben. De az európai egyetemek színvonala is visszaszorulóban” – sorolta az államtitkár. Kiemelte: ez mind-mind annak a következménye, hogy van egy nagyon minimális kisebbség, amely valahogy rájött, hogy hogyan kell Brüsszelt a hatalmuk alatt tartani.

Az egyházak saját békemissziói csöndben, a háttérben zajlanak

Soltész Miklós kitért arra, hogy Ferenc pápa tavalyi budapesti látogatása lényegében megerősítette a magyar kormány béketörekvéseit, amelyek végül a békemisszióhoz vezettek. Ugyanakkor más felekezetek is hasonlóképpen biztatják a kormányt a békemisszióban. Kiemelte, az egyházak saját békemissziói gyakran csöndben, a háttérben zajlanak, de sok mindent el tudnak érni, ez igaz volt például a magyar-szerb, illetve a magyar-szlovák viszony kiegyensúlyozódásában, amelyek ugyancsak egyházi segítséggel zajlottak le.

Semjén Zsolt az EU önsorsrontásáról

– Személyesen is találkozott Budapestén Manfred Weberrel, az Európai Néppárt irányítójával. Ha lehet ilyen kérdést feltenni – ha nem akar válaszolni, akkor nem válaszol –, de ezt követően pár napra kilépett a KDNP az Európai Néppártból. Miért?

– Nekünk, kereszténydemokratáknak az Európai Néppárt identitásbeli ügy. Nem pusztán egy praktikus Európa-politikai eszköz, hanem egész egyszerűen a kereszténydemokrata identitásnak egy lényeges eleme volt az Európai Néppárthoz való tartozás. Harmincnégy évet voltunk az Európai Néppártban. Sőt – és ezt most nem a retorikáért mondom – előbb voltunk az Európai Néppártban, mint maga az Európai Néppárt. Ugyanis az a helyzet, hogy az Európai Néppárt két szervezet egyesüléséből jött létre: az EDU-ból, az európai konzervatívok szervezetéből, és az EUCD-ből, az európai kereszténydemokraták szövetségéből. Az egyikbe Antall József hívott meg minket, a másikba Kohl kancellár. Én rendületlenül hittem abban, hogy – noha a Néppárt persze már nem az, ami Martens idejében volt – a mi küldetésünk az, hogy az Európai Néppártot visszanyavigáljuk Adenauer, Schuman, De Gasperi örökségéhez, tehát a hagyományos európai kereszténydemokráciához. A probléma abból adódott, hogy az Európai Néppárt a virtuális kereszténydemokráciát feladva egyre több liberális pártot vett be az Európai Néppárba azért, hogy a legnagyobb frakció státuszát megőrizze. De ez az extenzió szükségszerűen csökkentette a komprehenziót, tehát a kiterjedés csökkentette a tartalmi részt, és a kereszténydemokrácia lépésről lépésre háttérbe szorult. Mi kirtartottuk a Néppártban, ameddig ki lehetett tartani. Nem volt egyszerű dolog a sziklák között úgy hajózni, hogy ne legyek illojális Orbán Viktorhoz, ugyanakkor ne zárjanak ki az Európai Néppártból... (Például a gyerekvédelmi törvény tekintetében, amikor nekem szegezték a kérdést, hogy akkor most én kinek az álláspontján vagyok, azt mondtam, hogy Szent Pál álláspontján! Majd felolvastam az ide vonatkozó részt. Ezzel nem tudtak mit kezdeni.) Tehát

elnavigáltam, ahogy el lehetett navigálni, kirtartottam, ameddig ki lehetett tartani. Két oka volt, hogy a KDNP-nek nem volt tovább lehetősége önfeladás nélkül maradni az Európai Néppártban. Megjegyzem, én Manfred Weberrel mindig korrekt viszonyban voltam, soha nem merült fel, hogy a KDNP-t kizárják, sőt Weber küzdött azért, hogy a KDNP maradjon az Európai Néppártban. Hogy ez lehetetlenné vált, ennek van egy *aktuálpolitikai*, és van egy *filozófiai* oka.

Kezdjük a pártpolitikaival: ez a Magyar Péter-féle pártnak a jelentkezése az Európai Néppártba. Én azt mondtam Webernek, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt nyolcvan éve képviseli a kereszténydemokráciát, ezzel szemben van egy – ki tudja, milyen – 8 hetes

tünk. Ezért rögtön utána a sajtótájékoztatón elmondtam, hogy ezek a KDNP feltételei. Azt csak érdekességként mondom, hogy az Európai Néppárt frakciójának van egy strict alapszabálya, ami azt mondja, hogy a jelöltekről, akik be akarnak kerülni a frakcióba – akinek a pártja néppárti tag, annak a képviselői automatic tagjai a frakciónak, de azok a képviselők, akiknek a pártja nem tagja az Európai Néppártnak mint pártnak –, azokról a képviselőkről egyénileg, egyesével szavaznak. Weber azt csinálta, hogy nem egyesével szavaztatta a fültucatnyi országból való tucatnyi jelentkezőt, mint amit a frakció szabályzata mond, hanem egy szavazással, egy blokkban vették fel a jelentkezőket, beleérté Magyar Pétert is. Ezt nyilvánvalóan

kormányában kormánypárt volt, és mi szavaztuk meg a világon elsőként Ukrajna szuverenitásának az elismerését. Miért? Azért, mert magyar nemzeti érdek, hogy az Orosz Birodalom – bárhogy hívják: orosz impérium, Szovjetunió, Orosz Föderáció – és az európai Nyugat között – amit most éppen Európai Uniónak hívnak –, kell egy *ütközőállam*. Ez magyar nemzeti érdek. Ezért ismertük el világon elsőként Antall József idején, hogy Ukrajna legyen egy szuverén állam. (Csak zárójelben, személyesen én jártam ki Hartyányi Jaroszlavával együtt azt, hogy a holodomort, a nagy ukrán éhínséget a magyar Országgyűlés ismerje el népirtásnak, amit a Szovjetunió követett el az ukrán néppel szemben.) Tehát Ukrajna-ellenességgel engem aligha lehet vádolni. Na most, miért nem tudjuk elfogadni Ukrajnának ezt a feltétlen támogatását az Európai Unióban? Én mint magyar azért, mert amíg a magyar kisebbség helyzete nincs rendezve és totális jogfosztása van – nyelvi, oktatási, állampolgársági, minden szempontból, egyébként megsértve ezzel az ukrán-magyar alapszerződést, megsértve Ukrajna alkotmányát, megsértve a nemzetközi jogot –, *tehát amíg a magyar kisebbség jogfosztásának nem vetnek véget, addig nincs más eszközünk, mint Ukrajna EU-s és NATO-csatlakozásának az akadályozása*. Nincs más eszközünk. A Majdan előtti időkben tökéletesen működött a magyar oktatási rendszer. Jött ez az ultranacionalista rezsim, ami totálisan jogfosztotta az ukrainai kisebbségeket, beleértve, sőt különösen is: a magyart. II. János Pál pápa mondta azt, hogy a béke nem pusztán a háború hiánya, hanem az igazságosságnak a gyümölcse. Nem lehetséges igazságosságról beszélni, amíg a történelmi őshonos kisebbségek jogait nem rendezik. És hogy létezik az, hogy Ukrajnát fel akarják venni, amíg Szerbiát nem vették föl? Mi ez, ha nem kettős mérce? Egy döntő szempontot javaslok megfontolásra: meg tudja valaki mondani, hogy *hol van Ukrajna határa?* Mert mi az az entitás, amit fölveszünk az Európai Unióba? Az a határa, amit a nemzetközi jog

Hogy lehetnének Európa-ellenesek, amikor mi képviseljük az alapító atyák örökségét?

párt. Nem tartom bölcs dolognak, hogy 80 évet lecseréljenek 8 hétre. Ameddig én el tudtam menni, az a következő kompromisszum volt: Manfred Weber azt mondta, hogy a TISZA Pártot nem veszik fel az Európai Néppártba mint pártba – egyébként a mai napig nem is történt meg. Viszont a hét képviselőre szüksége van, míg nekünk csak Hölvényi György van egymagában. Magyar Péter emberileg vállalhatatlan. Én Varga Judittal – akivel évekig ültem egy kormányban – nem tehetem meg, hogy elfogadom azt a Magyar Pétert, aki ezt tette a saját feleségével... Tehát az én kompromisszumos ajánlatom az volt, hogy nem veszik föl a TISZA Pártot az Európai Néppártba mint pártba, a frakcióba viszont felvehetik a hat embert, de ne vegyék fel Magyar Pétert. Nem mondom, hogy erre határozott ígéretet tett, de gyakorlatilag ebben marad-

nem tőrhattük. Az elvi rész pedig egész egyszerűen a *béke* vagy *háború* kérdése. Én mint kereszténydemokrata nem lehetek más állásponton, mint amit az Úr Jézus mondott, hogy boldogok a békességre igyekvők, mert őket Isten fainak fogják hívni. Ebben a háborúban egymillió ember meghalt! Ezt nem lehet zárójelbe tenni. Egmillió ember halt meg, és napról napra ezrek és ezrek halnak meg mind a két oldalon. Ehhez mi nem tudunk asszisztálni. A Weber-féle Néppártnak pedig elvárása volt Ukrajna feltétlen és megjegyzések nélküli támogatása, beleértve a háború támogatását. Ezt nem tudom vállalni. És persze beleértve Ukrajnának az Európai Unióba való azonnali felvételét, vagy legalábbis ennek a procedúrának a kritikátlan támogatását. Előrebocsátom, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt Antall József

Sernjén Zsolt (balra) Kelemen Hunor RMDSZ-elnökkel és Deák Dániel politikai elemzővel a tusványosi sátorban

elismer? Vagyis az Ukrán Szovjet Szocialista Köztársaságnak a Szovjetunió belüli határa? Vagy az a határa, ahol most az oroszok vannak? Krím, Donyeck és így tovább? Vagy az a határa, ahol a front éppen van? Tehát van egy entitás, amit fel akarnak venni az Európai Unióba, de nincs senki, aki meg tudná mondani, hogy pontosan hol vannak, és hol lesznek ennek az entitásnak a határai. A másik: meg tudja valaki mondani, *hogy kikből áll Ukrajna népessége?* És kik lesznek Brüsszel szerint európai uniós polgárok? Azok, akik elméletileg Ukrajna nemzetközi jogilag elismert határai között vannak? Vagy azok, akik a maradék Ukrajnában? Európai uniós polgárok lesznek, akik a Krímben élnek? Akik a Donyeckben? Európai uniós polgárok lesznek, akik elmentek Nyugat-Európába, vagy akik elmentek az Orosz Föderációba? Meg tudja valaki mondani pontosan, hogy kik lesznek az Európai Unió polgárai, ha Ukrajna tagja lesz az Európai Uniónak? Tehát nincs válasz arra a kérdésre, hogy mi ennek az entitásnak a határa, ami majd csatlakozik. Kik ennek az entitásnak a polgárai, kik lesznek EU-s polgárok? És kérdezem – ha csak a magyar kisebbség helyzetét nézem –, mitől is jog-

állam ez? Hát nekem inkább egy *katonai diktatúrának* tűnik, mint jogállamnak! Erről a kárpátaljai magyarok beszélhetnének... És milyen értelemben állam az, amit – nem csak katonai értelemben – államháztartási értelemben a mi európai uniós pénzükből tartanak fenn? Hiszen a legalapvetőbb funkcióit csak az EU segélyeiből finanszírozza. Amíg arra a kérdésre nincs pontos válasz, hogy ennek az entitásnak mi a határa és kik lesznek az Európai Unió polgárai, addig ennek nincs realitása. A másik a NATO vonatkozásában: minket csesztetnek azzal, hogy akadályozzuk – a magyar kisebbség védelmében – Ukrajna NATO-integrációját. De ha ma Ukrajna NATO-tag lenne, akkor a *harmadik világháborúban* lennénk! Barátaim, mi a legnagyobb rossz, ami történhet? Egy atomháború. Mikor lehet atomháború? Hogyha harmadik világháború van. Mikor lehet harmadik világháború? Hogyha a NATO és az Orosz Föderáció között közvetlen háborús konfliktus van. Tehát mit mond a józan ész és a normális erkölcsi érzék? El kell kerülni a legfőbb rosszat. El kell kerülni a háborúnak az eszkalációját, el kell kerülni azt, hogy egy orosz-NATO háború legyen, mert annak a vége könnyen egy harma-

dik világháború lehet, aminek a vége pedig egy atomháború, ami az emberiség végét jelentheti. Tehát ezért vagyunk békepártiak. *(A KDNP alapítói részvételével 2024. július 8-án megalakult a Patrióták Európáért, ami az Európai Parlament harmadik legerősebb frakciója lett – a Szerk.)*

– Az európai kisebbségekért mit lehet tenni az Európai Parlamentben?

– Amikor az Európai Unióhoz csatlakoztunk, akkor oly sok illúziónk volt. Személy szerint nekem is. Sosem felejttem el, hogy a feleséggel késhegyig menő vitánk volt, mert ő azt mondta a női megérzésével, intuíciójával, hogy magyarázhatok én neki, amit akarok, mert szegény rokonok leszünk ott a provincia szélén. Hosszas vita után arra rábeszéltem, hogy a NATO-t szavazza meg, azt megszavazta, de az Európai Unióra nemmel szavazott. Ezt most csak azért mondom, mert a legnagyobb illúzió személy szerint nekem az volt, hogy az Európai Unió az emberi jogok alapján a kisebbségi jogokat az utódállamokban a magyarság vonatkozásában ki fogja kényszeríteni. Ehhez képest relativizálták és negligálták az őshonos nemzetiségeket és azok jogait. (Például a Minority

SafePack-et is elszabotálták...) Ma az Európai Unió legnagyobb problémája, hogy az amerikaiak kézi vezérléssel irányítják. A Demokrata Pártnak az ideológiája, az Európai Unió mainstream ideológiája egy neomarxista ideológia: a Black Lives Matter, a woke, a gender stb. Az amerikaiak, a Demokrata Párt, a deep state kézi vezérlése alatt sodródik az Európai Unió.

A másik nagy problémája az EU-nak az, hogy az európai intézmények átvették – lopakodó módon, lépésről lépésre – a hatalmat a szuverén tagállamok fölött. Három lényegi intézmény van: a szuverén államok vezetőiből álló Európai Tanácsnak kellene dönteni, hogy mi legyen az EU-ban. A Bizottság ennek a végrehajtó bürokráciája. Von der Leyen nem az Európai Unió főnöknője, hanem szolgáló leánya. Neki azt kellene végrehajtani, amit a szuverén tagállamok, az Európai Tanács dönt. Ehhez képest a Bizottság saját politikát folytat, saját ideológiát propagálva és erőltetve próbálja kiszorítani a döntési pozícióból a Tanácsot. Ott van az Európai Parlament, amit rejtély, hogy miért hívják parlamentnek, mert ennek a parlamentnek semmi köze a nemzetállamok törvényhozásához. Így ahogy van, az EP pont olyan felesleges, mint kan disznón a csecs! Tehát ki kell szabadulni az amerikai Demokrata Párt ideológiája alól, és Európának Európának kell lennie. Az európai intézményrendszeren belül a bürokráciát vissza kell szorítani, és a tagállamok kezébe kell visszaadni, visszavenni a döntést. Ezért vagyunk szuverenisták! És hogy lehetnénk mi Európa-ellenesek, amikor mi képviseljük az alapító atyák örökségét? Adenauer, Schuman és De Gasperi örökségét, akik a *keresztény civilizációra és a szuverén európai országok sokszínűségére* építették fel az Európai Uniót. Mi ezt akarjuk, nem pedig egy arctalan bürokráciát!

– Ha körbenézek a sátorban, azt látom, hogy többen lettünk, mint másfél órája voltunk, ebből arra következtetek, hogy érdekes volt a beszélgetés. Mindenkinek köszönöm a figyelmet, mert a riporterek már izgatottan várják, szóval át is engedem...

Tusványos, 2024. július 26., a beszélgetést Deák Dániel vezette

A marosvásárhelyi teátrum társulata nyerte el a kisvárdai színházi fesztivál fődíját

A Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulatának produkciója nyerte el a versenyprogram fődíját a június végi Magyar Színházak 36. Kisvárdai Fesztiválján.

Leleszi Tibor, Kisvárdai kereszténydemokrata polgármestere

Fotó: MTI / Czeglédy Zsolt

A záróünnepségen **Vincze Máté**, a Kulturális és Innovációs Minisztérium közgyűjteményekért és kulturális fejlesztésekért felelős helyettes államtitkára elmondta: elképesztő előrelátásról tett tanúbizonyságot a kisvárdai közösség, amikor 36 évvel ezelőtt azon gondolkodott, hogyan lehetne a magyarságot nyelvében és színjátszásában újraegyesíteni a felső-szabolcsi kisvárosban.

Emlékeztetett arra: a legnagyobb kérdés az volt, hogy a világháborúk után az országhatárokon kívülre szorult magyarok

hogyan őrizhetik meg identitásukat az új államhatalommal szemben.

Kisvárdán jelen volt és ismét jelen van a magyar színjátszás színe-java határon innen és túl – hangoztatta a helyettes államtitkár, megjegyezve, 2024-ben a korábbiakhoz képest már más problémákra, a globalizáció és egységesítés kultúrájának kihívásaira ad választ ez a rendezvény.

Az eseményen köszöntőt mondott Leleszi Tibor, Kisvárdai Fidesz-KDNP-s polgármestere, s jelen volt Seszták Miklós, a térség

kereszténydemokrata országgyűlési képviselője is.

A kisvárdai színházi fesztivál szakmai programjában idén huszonhét előadás szerepelt, közülük tizenhetet a versenyprogram keretében láthatott a közönség. Az öt tagból álló szakmai zsűri döntése alapján a Kulturális és Innovációs Minisztérium fődíját a Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulata kapta a Bocsárdi László rendezésében színpadra állított Csónak, avagy előttünk az özönvíz című előadásért.

Az ígéretes tehetségek számára alapított Teplánszky-díjjal Polyák Anita és Szabó János Szilárd színművészeket jutalmazták; előbbi művész a Nemzeti Színház és a beregszászi Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház közös produkciójában bemutatott Háztűznéző című előadásban, utóbbi pedig a Szatmárnémeti Északi Színház Harag György Társulata által bemutatott A kripli című előadásban nyújtott alakításáért kapta meg az elismerést.

A szaktárca a társulati munkáért odaitélt díjak sorában elismerésben részesítette a Zentai Ma-

gyar Kamaraszínház Handabasa, avagy a fátyol titka és a Nagyvárad Szigligeti Színház Csárdáskirálynő című előadását, illetve a Háztűznéző című darabot.

A minisztérium és a Kisvárdai Várszínház egyéni díjaival László Juditot a Handabasa, avagy a fátyol titka, míg László Csabát a Csónak, avagy előttünk az özönvíz című előadásban nyújtott kiemelkedő színészi játékáért részesítették elismerésben. A szabadkai Kosztolányi Dezső Színház Árpád-ház című előadásában nyújtott összehangolt közös játékért Mészáros Gábort és Kucsos Boriszt, míg a Bekecs Táncszínház Kit szerettél, Madách? című előadásában nyújtott komplex színházi szerepvállalásáért Györfi Csaba szerző-színész-rendezőt jutalmazták.

A közjáték-mesteri különdíjat a Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulat műszaki dolgozói kapták a Csónak, avagy előttünk az özönvíz című előadásban történő közreműködésért, míg Kisvárdai polgármesterének díjával Bajkó Blanka Alíz jelmeztervezőt jutalmazták.

■ MTI

Rétvári Bence: Elfogadhatatlan, ami a szolnoki kalandparkban történt

Elfogadhatatlan és felháborító az, ami a szolnoki kalandparkban készült videón látható – közölte Rétvári Bence, a Belügyminisztérium parlamenti államtitkára, a KDNP alelnöke július 18-án az MTI-vel.

„A gyerekeket mindenhol védeni kell. A gyermekbántalmazók ellen a legszigorúbban lépünk fel. Nincs kibúvó, nincs kegyelem annak, aki gyermeket bántalmaz” – fogalmazott Rétvári Bence közleményben.

Kiemelte: a rendőrség a videófelvétel megismerése után azonnal nyomozást indított, és beazonosította, hogy az eset a jászberényi székhelyű Yakuza SE által szerve-

zett tábor keretén belül, a szolnoki kalandparkban történt, ahol 41 gyermek vett részt. A nyomozás során azonosították az elkövető személyét.

A rendőrség a minél gyorsabb eljárásra törekszik. Ennek érdekében a nyomozati iratok összeállításánál igyekszik elérni, hogy lehetőség nyíljon a bíróság elé állítás jogintézményének alkalmazására,

így az elkövető gyorsabban felelősségre vonható, és rövidebb időn belül ítélet születethet – hangsúlyozta Rétvári Bence.

„Gyors és szigorú büntetésre van szükség ilyen esetekben, mert a gyermekek biztonsága a legfontosabb. A gyermekvédelmi törvény szigorításai révén lehetőség nyílik súlyosabb büntetés kiszabására” – fogalmazott az államtitkár.

A megelőző napokban a szolnoki kalandparkban történt közfelháborodást kiváltó incidens. Az esetről videofelvétel készült, melyen jól látszik, hogy egy felnőtt – mint kiderült, a csapat egyik felügyelője – felrúg egy kisgyermeket, aki megpördül és fejfelé a földre zuhan, az elkövető pedig elsétál a mozdulatlan gyermek mellett.

■ HAZÁNK

Navracsics Tibor: Bérlakásprogram segíti a balatoni régió lakhatási feltételeinek javítását

Fotó: MTI / Kovács Tamás

Ötmilliárd forint támogatást nyújt balatoni, önkormányzati tulajdonú szolgálati lakások kialakítására a Közigazgatási és Területfejlesztési Minisztérium. A pályázatot a Balaton Fejlesztési Tanács hirdette meg idén márciusban, döntés az első körös pályázatokról július végén várható – közölte a közigazgatási és területfejlesztési miniszter, a KDNP politikusa a közelmúltban balatonfüredi sajtótájékoztatóján.

Navracsics Tibor, aki Veszprém vármegye 3. számú választókerületének országgyűlési képviselője is, elmondta: a korábbi kedvező demográfiai folyamatok a balatoni térségben az utóbbi időben rosszra fordultak. Az állandó lakosság előregszik, a fiatalok pedig nem tudnak a térségben maradni a magas ingatlanárak miatt. Mindemelllett az alapvető közszolgáltatások ellátását egyre kevesebb szakember

végzi – tette hozzá.

„A problémát hosszú távon lehet majd orvosolni, rövidtávon azonban megoldást jelenthet a Balatoni Fejlesztési Tanács pályázata, amely a munkaerő megtartását és térségbe vonzását célozza” – mondta Navracsics Tibor.

Czunyiné Bertalan Judit, az Északnyugat-magyarországi Gazdaságfejlesztési Zóna komplex fejlesztéséért felelős kormánybiztos arra beszélt, hogy eddig 11 pályázat érkezett, melyből 10 felelt meg a formai követelményeknek. A beruházás összköltsége első körben 3,63 milliárd forint, az igényelt támogatás ebből 2,16 milliárd forint, a döntést az első körben érkezett pályázatokról július végére időzítették. Második körben az idén november 29-ig beérkezett pályázatok részesülhetnek támogatásban, döntés jövő év elején várható – tette hozzá.

Mint mondta, az első kör-

ben a járasszékhely települések számára 3 milliárd forintot, a nem járasszékhelyek számára másfél milliárd forint keretösszeget különítettek el.

Bóka István, a Balaton Fejlesztési Tanács elnöke fontos előrelépésnek nevezte, hogy a pályázat révén az életvitelszerűen a Balaton környékén élő emberek juthatnak előnyhöz, azaz ezúttal a Balatonra nem csupán mint ökológiai egységre vagy turisztikai desztinációra tekintenek. Minél több állandó munkahelyre van szükség a tó környezetében – húzta alá.

Kiemelte: fontos, hogy az itt élők döntenek a forrás elosztásáról, a saját igényeiket megfogalmazva valósulnak meg a beruházások.

Balatonfüreden 16 szolgálati lakás épül a közigazgatás, a területfejlesztés, az egészségügy és a közbiztonság területén dolgozóknak.

Segítség a hátrányos helyzetű településen élő nagy-családosoknak

Az önzetlen önkéntesek, civil segítők és a Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács (NBT) mellett az állam is igyekszik segíteni – a Felzárkózó Települések Programmal – a 300 leghátrányosabb helyzetű településen élő, legfőképpen sokgyermekes családoknak – mondta Rétvári Bence.

A Belügyminisztérium államtitkára, a KDNP alelnöke Kerecsenden, a Biztos Kezdet Gyerekházban tartott, az NBT nyári táborokban végzett bűnmegelőzési tevékenységét bemutatni hivatott sajtótájékoztatón köszönetet mondott azoknak, akik 24 éve a tábort elindították, és azóta minden évben megszervezik.

Az államtitkár közölte, hogy a Felzárkózó Települések Programmal olyan helyeken segítenek, ahol a gyerekek aránya sokkal magasabb, mint az országos átlag. A Biztos Kezdet Gyerekházból is körülbelül 40 volt 15 évvel ezelőtt, most pedig több mint 170 ilyen gyermekház van – mondta.

A legkisebb gyermekek családjait éri el ez a segítség, hogy legyen olyan hely, ahová az édesanyák segítségért, támogatásért tudnak fordulni.

„Le a kalappal azok előtt, akik nyaraikat, és év közben is sok-sok délutánjukat arra fordítják, hogy hátrányos helyzetű gyerekeket segítenek abban, hogy az ő életük jobb legyen, mint a szüleiké” – fogalmazott.

Rétvári Bence kijelentette: köszönet illeti a Nemzeti Bűnmegelőzési Tanácsot jelenléteért, hiszen sokszor ezek a gyerekek olyan környezetből érkeznek, ahol a hétköznapi része a bűnelkövetés.

„A Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács saját, sok évi tapasztalatai alapján kialakított pedagógiával segít megmutatni azt, hogy miért fontos elkerülni a bűncselekményeket, hogy miként lehet a törvények betartásával boldogulni, miért fontos a törvényeket betartani” – mondta.

Simicskó István: A honvéd kadétprogram sikertörténet

A 2017-ben indult honvéd kadétprogram sikertörténet, már csaknem 10 ezer középiskolás vesz részt benne, 150 iskola kötött szerződést a Magyar Honvédséggel – jelentette ki a Honvédelmi Sportszövetség elnöke, a KDNP frakcióvezetője július 10-én Szentesen.

Simicskó István a harmadik alkalommal megszervezett búvár kadéttábor sajtónapján azt mondta, a hazájukat szerető fiatalok jelentik Magyarország jövőjét.

„A 2015-ben indult honvédelmi táborok egyre népszerűbbek,

ezekre mind több fiatal jelentkezik. Lebonyolításukat segíti a szövetség, emellett speciális képzéseket nyújtó táborokat is szervez. Ilyen a búvár-, ejtőernyős- vagy a pilótaképzés, illetve a komolyabb fizikai igénybevételű jelentő elite challenge tábor” – tudatta az elnök. Ezekon a fiatalok olyan speciális képességeket szerezhetnek, melyet később a honvédségnél vagy a civil életben hasznosíthatnak – tette hozzá a politikus.

Az elnök kifejtette: a II. Rákóczi Ferenc 14. Műszaki Ezred

bázisa az ország egyetlen olyan létesítménye, amely katonai búvárképzést nyújt. Bár a fiatalok általában szabadidős tevékenység lehetőségét látják a búvárkodásban, ennek a sportnak mindig is volt katonai jelentősége. „Előfordulnak olyan katasztrófahelyzetek, amikor szükség van a katonabúvárok szaktudására” – hangsúlyozta.

Farkas Sándor (Fidesz–KDNP), a térség országgyűlési képviselője hangsúlyozta, a szentesi műszaki ezred búvárbázisa az országban egyedülálló. Egyre több olyan fiatal van, aki érdeklődik a búvárkodás iránt, a Szentesen megszerzett ismereteket, tudást később a fegyveres testületeknél, ipari búvárként vagy akár sportolás során is alkalmazhatják.

A politikus bízik abban, a bú-

várbázist a jövőben – akár honvédelmi sportközpontként – fejleszteni tudják.

Debreczeni László, a program szakmai vezetője elmondta, a hétfőtől péntekig tartó táborba az ország minden részéről érkeztek a honvéd kadétprogramban résztvevő középiskolások. A 19 fiú és lány nem rendelkezett búvár alapképzettséggel, a vízbiztonság és úszástudás volt jelentkezői felvétel.

A fiatalok az elméleti alapok elsajátítását követően az alapoktól eljutnak odáig, hogy önállóan biztonsággal tudják kezelni a búvárfelszerelést. A hét folyamán legalább 20 órát töltenek a vízben, de emellett megismerkednek a műszaki ezred tevékenységével is – közölte a szakember.

■ MTI

Megemlékezés a pozsonyi csata 1117. évfordulóján, Zalaegerszegen

A magyarság első nemzetmentő megpróbáltatása volt, amely akadályt Árpádnak és csapatának sikerült vennie – mondta Császár Zoltán, a KDNP Zala vármegyei elnöke a pozsonyi csata 1117. évfordulója alkalmából a Zalai Magyar Nemzeti Szövetség és a Rákóczi Szövetség Zalaegerszegi Szervezete által rendezett július 6-ai megemlékező ünnepségen, a zalai vármegyeszékhelyen.

A KDNP Zala megyei választmányja, valamint a Pro Civitate Dei Egyesület elnöke úgy fogalmazott, a 907-ben elvetni kívánt kő szegletkövévé vált, mert a magyarság évezred óta tagja az európai népek közösségének a Kárpát-medencében. A pozsonyi csatára utalva azt mondta, ha a bajorok szándéka, miszerint a magyarokat meg kell semmisíteni, sikerült volna, az európai népek sorsa másképpen is alakulhatott volna.

„Magyarországnak azóta is küldetése van Európában. A magyarság napjainkban is hajlandó az

Európa és a világ előtt álló kihívásokat kezelni. Ez a szerepvállalás olyan örökség, amit 1117 éve magunkénak vallhatunk és magunkkal hordunk a továbbiakban is” – hangsúlyozta **Császár Zoltán**.

Paál István, a Zalai Magyar Nemzeti Szövetség és a Rákóczi Szövetség Zalaegerszegi Szervezetének elnöke azt mondta, ma a 907. július 3-7-e között lezajlott dicsőséges pozsonyi csatára emlékezünk. A 40 ezer hős magyar harcosra, akik az ellenük felállított több mint százezres német-bajor vezetésű európai sereget nem csupán legyőzték, de meg is

semmisítették.

„Büszkének kell lennünk arra, hogy különleges jellemű nép vagyunk. A hazug Nyugatot több száz éven át védtük a keleti veszedelmektől, akik hála helyett a kipusztítás szándékával viszonozták ezt. Ez ma is így van, hazánkunk most is honvédelmi harcot kell folytatnia” – szögezte le.

A megemlékezést **Illés Csaba**, a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége Zalaegerszegi Szervezetének elnöke vezette. A rendezvény a Baross ligeti emlékműnél koszorúzással ért véget. Többek között koszorút helyezett el

Balaciz Zoltán polgármester, valamint **Paál István** elnök és **Tóth Árpád** alelnök.

■ HAZÁNK

Negyedik alkalommal szervezték meg a Nagy Ipoly-takarítást

Fotó: MTI / Bruzák Noémi

A negyedik Nagy Ipoly-takarítás során az Ipoly 175 kilométeres partszakaszán és a vízben szedték össze a vízben szedték össze került hulladékot – tájékoztatta a közvéleményt a Belügyminisztérium parlamenti államtitkára augusztus elején Ipolydamásdon.

Rétvári Bence, aki egyben a térség kereszténydemokrata országgyűlési képviselője is, elmondta: a KDNP immár a negyedik évben hirdeti meg a Nagy Ipoly-takarítást, amely egyben környezetvédelmi és teremtésvédelmi akció is. Hozzátette, hogy a Duna-Ipoly Sportegyesület és a Pro Civitate Dei Egyesület szervezésében hazai és felvidéki civil szervezetek összefogásával tisztítják meg a hulladékoktól az Ipoly folyót és partját.

„Több száz ember három napon végigmegy az Ipoly partján és azt, amit az előző évben vagy a folyóba dobtak, vagy egy nagyobb vízállás esetén a folyó sodort magával, összeszedik, hogy az Ipoly egy tiszta, természetközeli folyó maradjon” – fűzte hozzá az államtitkár.

Rétvári Bence úgy fogalmazott: mi megvédjük a saját folyóinkat, és az itt élőknek is igényük van rá, hogy tiszta és egészséges

legyen az Ipoly és környezete.

Juhász Hajnalka, a KDNP alelnöke, országgyűlési képviselő, a folyótakarítás szervezője elmondta: az idei az első év, amikor láthatóan kevesebb már a hulladék a folyóban. Hozzátette, hogy minden környezettudatos gondolkodás ott kezdődik, hogy mi magunk vigyázunk a környezetünkre. Látszik a begyűjtött hulladékokból, hogy döntő többségük műanyag, ami azért szomorú, mert ismeretes, hogy ezek az anyagok bomlanak le a legnehezebben – tette hozzá a képviselő.

A KDNP alelnöke kitért arra, ha Szlovákiát és Magyarországot együtt nézzük, akkor az elmúlt évben 3 tonna szemetet sikerült begyűjteni az Ipoly területén. Hozzátette, hogy az EU minden tagállama tehet különböző vállalásokat, de az a legfontosabb, hogy az emberek szívében legyen benne az, hogy a hazánkat nem szabad szeméttel betölteni.

„Több mint 300 önkéntes regisztrált a Nagy Ipoly-takarításra, amelynek a legfontosabb üzenete, hogy amit megteszünk magunkért, azt másokért is tesszük” – fűzte hozzá Juhász Hajnalka.

Latorcai János: Mezőtúr ma is a népi kerámia fővárosa

Mezőtúr ma is a népi kerámia fővárosa, ezt hirdeti a művészi igénnyel megalkotott, most felavatott városkapu is – mondta Latorcai János, az Országgyűlés alelnöke, a KDNP Országos Választmányának elnöke augusztus 11-én a Jász-Nagykun-Szolnok vármegyei település „városkapujának” avatóünnepségén.

Latorcai János kiemelte: formális értelemben az átadás helyén, a városháza mellett soha nem volt városkapu, de innen, a „híres-neves túri révtől” indult az egyetlen járható út Nagyváradon keresztül Erdélybe.

Az önkormányzat, a helyi vállalkozók és a civil társadalom összefogásának eredményeként adhatják át egy napon a Túri Vásár megnyitójával Mezőtúr városkapuját – fűzte hozzá Latorcai János, köszönetet mondva a művészi munka létrehozásában közreműködőknek.

Az Országgyűlés alelnöke kitért arra, hogy a magyar népi kerámia 17. századtól 19. század közepéig tartó virágzása idején Hódmezővásárhely mellett Mezőtúr volt az Alföld legjelentősebb kerámiaközpontja. Ennek a virágzásnak vetett véget a kiegészítést követő időszakban kialakuló gyáripar és a céhes rendszer felszámolása. Csak a megújulásra képes központok éltek túl ezt a változást – tette hozzá.

Latorcai János beszédében méltatta a mezőtúri Badár Balázs fazekasmester munkásságát. Elmondta, hogy Mezőtúron 1878-ban kezdte pályáját Badár Balázs, aki alkotásaival már a vidéki polgárság társadalmi igényeinek akart megfelelni. Ennek szellemében alakította ki sajátos formanyelvét, amelyben a népi díszítést és a korai szecesszió keveredett. Neki köszönhető, hogy az alföldi polgárság számára elérhetővé és befogadhatóvá vált a szecesszió – tette hozzá.

Több műalkotása teszi élővé a város legrégebbi hagyományát, a kerámiaakészítést, és hirdeti, miként a most felavatott városkapu is, hogy Mezőtúr a népi kerámia fővárosa – mondta Latorcai János.

A politikus szólt arról, hogy 1378-ban Nagy Lajos király emelte a mezővárosok sorába Túrt. A mezővárost megillette a vásártartás, a vámmen-

tesség és a vámszedés joga is.

A túri vásárok már abban az időben is meghatározóak voltak országos viszonylatban, s a török időkben sem veszítette el alapvetően a vásártartási lehetőséget a település.

Ezekre a vásárokról emlékezve 1978-ban, a kiváltság elnyerésének 600. évfordulóján elevenítették fel a vásározás hagyományát, 1990-től pedig már évről-évre megrendezik a Túri Vásárt, amely mára ismét a térség meghatározó eseménye – mondta.

„Ma kettős ünnepet ül a város, a 32. Túri Vásár is elkezdődött már, a hivatalos megnyitó délután várható. A városhoz szervesen kapcsolódó kézműves portékák mellett modern termékek is megtalálhatók, kulturális, gasztronómiai sokszínűség is jellemző” – fogalmazott a politikus.

Szűcs Dániel, Mezőtúr polgármestere (Fidesz-KDNP) elmondta: **Draskovits Dénes**, a város korábbi polgármestere, Mezőtúr díszpolgára kezdeményezésére született meg az alkotás Takács Győző képzőművész, keramikus munkájának köszönhetően. Az alkotás közös összefogás eredménye: Draskovits Dénes, az önkormányzat és más támogatók is áldoztak létrehozása érdekében – tette hozzá. Az alkotás az öt méter magasba nyúló oszlopával Mezőtúr ékköve lesz – hangoztatta Szűcs Dániel.

Draskovits Dénes is köszönetet mondott az alkotás létrehozóinak, méltatva többek között az alumíniumöntvényt az ötméteres oszlop tetjén, amelyet Takács Győző kézzel festett meg Badár Balázs karaffa vázája alapján, valamint az emlékmű tartóoszlopának kerámiaburkolatát.

Kalazanci Szent József

A szentek példaképek. Kihívások számunkra. „Ha mások meg tudták tenni, te miért ne tudnád?” (*Szent Ágoston*) Van némi túlzó önbizalom ebben a kijelentésben. Kalazancius azt mondaná: magát csapja be, aki *nem tudom*-ot mond a *nem akarom* helyett.

Az Egyház augusztusban is sok követésre méltó szentet állít elénk, közülük a spanyol Kalazanci Szent Józsefet (1556-1648) emelem ki. Életének korai szakaszáról csak bizonytalan információink vannak. A változatok közül számomra a legvalószínűbb az, hogy valamilyen jelentős egyházi javadalom reményében Rómába utazott. Kanonok vagy épp püspök szeretett volna lenni? Voltaképp mindegy. A lényeg, hogy nem kapta meg. Itt az első pont, ahol magunkba nézhetünk. Nem szégyen az, ha vannak földi értelemben vett érvényesülési vágyaink. Ám tudni kell, hogy a vágy, ami bennem van, nem biztosan az Isten elgondolása. Meg kell tanulnunk elengedni ezeket a vágyakat.

Ilyen vágyam volt például, hogy pályám végén a szakmámat egyetemi tanárként taníthassam az új orvosnemzedéknek. Sok más vágy mellett ez sem teljesült. Kalazancius követve gondoljuk át: mi történt velünk, és keressük azokat a pontokat, amelyekben Isten beleszólt az életünkbe. Vizsgáljuk meg, hogyan fogadtuk el az irányítást. Tudunk-e legalább utólag hálát adni érte?

Rómában a fényes egyházi karrierre váró Kalazanciusban felébredt a szegény és tanulatlan gyermekek sorsa iránti felelősség. Először azokhoz fordult, akiknek dolga lett volna ezekkel a gyerekekkel törődni: a hatóságokhoz. Nem járt sikerrel, ezért szerzetesrendeket keresett fel, aki elvben képesek lettek volna a feladatra. Ők, bár buzgólkodtak a maguk keretei között, új feladatot nem vállaltak. Ötletadóbból végrehajtóvá kellett lennie, s amikor nekikezdett, gyors növekedés jelezte: munkáján ott van Isten áldása. Megszületett a piaristák rendje.

Az évszázadok távlatából nehéz feltárni az ezt követő időszak problémáit. A renden belül feszültségek léptek fel. Az öregedő rendalapítót leváltották, de a belső viták nem szűntek meg, végül a marakodó társaságot a pápa okosabbnak látta feloszlani. Ám a piaristák a hivatalos rendi keretek hiányában is együtt maradtak, megélték, hogy a rend újra működhetett, alapítójukat pedig 1767-ben szentté avatták. Ünnepe augusztus 25-e. Rómából maradandó emlékem annak a szobának a nyomorúságos volta, ahol Kalazancius meghalt. Végtelen egyszerűség és nagy szegénység lett a remélt egyházi javadalomból. De ez az idős ember nem zúgolódott, nem esett kétségbe. Élete 92. évében halt meg, s utolsó pillanatáig ő tartotta a lelket a rendtársaiban. Tudta, hogy a rendet előbb-utóbb visszaállítják. Úgy fogalmazott: „Oktalanság elakadni a másodlagos okoknál, és nem Istenre tekinteni, aki minden történésnek az első oka, és mindent a javunkra akar.” Ez az, amit meg kell tanulnunk tőle. Kudarc, baj, szenvedés, megaláztatás? Nem ok a felháborodásra, hiszen él bennünk annak biztos tudata, hogy Isten a javunkat akarja. Az enyémet is, a hazámét is. Valóban meggyőződésünk ez? A keresztény nem aggodalmaskodik. És te? És én?

■ **Surján László**
A szerző a KDNP
tisztviselő elnöke

Etnikai politizálás: örök kérdőjel?

Orbán Viktor tusnádfürdői beszédjei, ahogy arról két éve már bővebben is írtunk, fölhelyezték a politikai világtérképre a székely kisvárost. A tusnádi szombatok bűvkörében azonban hajlamosak vagyunk kevésbé figyelni a hétfő–pénteki időszak szellemi vibrálásaira – pedig érdemes lenne.

A kormányfői előadás után az etnikai politizálás létjogosultságáról szóló vita volt az idei Tusványos egyik legtöbbet idézett eseménye. Az a tény persze, hogy 2024-ben még mindig erről kell diskurálnunk, némileg kiábrándítóan hangzik – mintha Pető Iván vagy Eörsi Mátyás kísérelte kényszerítene bennünket a már oly sokszor tisztázott evidenciák újbóli megvitatására. Csakhogy az elszakított területeken ez a probléma is másképpen vetődik fel, mint Budapesten.

Ahol magyarnak lenni nem természetes létállapot, hanem egy folyamatos küzdelem a mindennapokkal, ott egyedül az asszimiláció ígér élhető életet. Ezzel akkor is szembe kell néznünk, ha a beolvadást hajlamosak vagyunk a gyengeség és elvtelenség színönimájaként értelmezni. (Az asszimilációért persze szintén fizetni kell: gyökértelességgel, állandó bizonyítási kényszerrel, stb.) Szórványhelyzetben a mindennapos küzdelem szó szerint értendő: konfliktusok a munkahelyen, az iskolában, a sörözőben vagy sorban álláskor, mindössze a nyilvános anyanyelvhasználat és identitásvállalás jogáért. Rosszabb esetben a viták a családba is begyűrűznek, vegyes etnikumú háztartásokban szinte garantáltan, s nem ritka az sem, amikor egy gyermek vagy egy fiatal a kortársaival való kapcsolat akadályát, adott esetben személyes kirekesztettségének az okát látja a saját magyarságában. A resicabányai edzőtáborban megalázott magyar

tornászfiú esete teljes valójában és brutalitásában mutatta meg ezt a problémát.

Az asszimiláció azonban nem csak a hétköznapi embereket kísérti, hanem – kifinomultabb, ravaszabb formában – azokat is, akiknek éppen a magyarok érdekképviselője a feladata. Bent ülni képviselőként a kassai önkormányzatban, a kolozsvári megyeházán vagy a bukaresti, pozsonyi, belgrádi parlamentben ugyan biztos megélhetést jelent, ám előbb-utóbb a többségi elit lesz a vonatkoztatási csoport. Emberileg persze érthető, ha egy tehetséges magyar politikus nem akar az idők végezetéig egy néhány százalékos párt örökös ellenzéki képviselője maradni. Miért is ne szerezhetne az illető a saját képességeihez és ambícióihoz méltó pozíciót, fizetést, hatalmat vagy szolgálati autót, ha azt a nála sokkal tehetőségtelegebb román, szlovák, szerb kollégák pusztán etnikai alapon megkaphatják? (És akkor a politika kínálta lehetőségeknek még csak az alját érintettük.) A kisebbségi érdekképviselői szerepkör és a politikai integráció – hogy asszimilációt mégse írjunk – egyéni igényét többféle módon is össze lehet hangolni, a kérdés csak az, hogy mit tekintünk az önfeladás határának. S persze kérdés az is, hogy a többséghez való közeledés egyénileg vagy párt-szinten zajlik. A kisebbségi magyar pártok kormányzati szerepvállalását egyébként jellemzően olyan politikusok kezdeményezik és menedzselik, akik pályájuk civil sza-

kaszában maguk is otthonosan mozogtak és jó kapcsolatokat alakítottak ki a többségi társadalomban.

Amikor önálló etnikai politizálásról beszélünk, a legtöbben formális szervezetekre, például egy nemzetiségi pártra vagy közéleti egyesületre gondolnak. Vannak azonban olyan, többnyire radikálisként elkönyvelt politikusok, akik szerint ez az önállóság kormányra lépéskor megszűnik. Anélkül, hogy ennek elemzésére ki akarnék térni, szögezzük le: bizonyos pillanatokban, például különleges alkupozíciókban kifejezetten káros lehet az együttműködési hajlandóság, a kompromisszum-készség demonstrálása (ilyen pillanat volt, amikor a nyugati hatalmak a kisebbségi kérdés rendezését támasztották Románia NATO-csatlakozásának előfeltételeként), súlyos etnikumközi feszültségek esetén azonban a közös kormányzás hatékonyan képes oldani a görcsöket, miként abban is van logika, hogy a szakpolitikai eredményeket legkönnyebben minisztériumi pozíciókból lehet elérni. A kormányzati részvétel mellett szól még, hogy növeli a magyarok szubjektív biztonságérzetét, ami kisebbségi léthelyzetben stratégiai tényező. Bugár Béla, a szlovákok között is nagy népszerűségnek örvendő politikus volt az első (s egyelőre az utolsó), aki felhagyott a kísérlettel, hogy folyamatosan tágítsa az etnikai politizálás adta szűk kereteket, s 2009-ben – az MKP vesztes elnökjelöltjeként – úgy döntött: egy multietnikus párt létrehozásával (Csurka István kifejezésével élve) dobantót ácsol magának a többségi nemzet felé. Ehhez persze szükség volt a gyengébb azonosságutadatú magyarok megszólítására, egy „szlovákmagyar” szavazói közösségre, akikre támaszkodva aztán más választói szegmensek felé is terjeszteni tudta a multinacionális identitást előnyként és erényként feltüntető ideológiát. Sajnos a Felvidéken ez a vetés termékeny talajra hullott: ismert tény, hogy a beolvadás itt vezető szerepet játszik a magyarok fogyatkozásában (kutatások szerint mintegy 60 százalékot), eltérően Erdélytől, ahol az elvándorlás, vagy Magyarországtól, ahol a természetes fogyatkozás a létszámcsökkenés fő hajtóereje.

Ennélfogva a szlovákiai magyarok körében kiemelkedően magas azok aránya, akik csereszabatos identitásokkal, vagy éppen Stockholm-szindrómában – hol az anyaországi támogatást, hol a „túlzó” kisebbségpolitikai követeléseket kárhóztatva – élnek a maguk mindennapjait. A Most–Híd párt le nem mosható szégyene, hogy ezt a tömegattitűdöt nem csak kihasználta, hanem gerjesztette is, és megalakulásától kezdve a magyar nemzetpolitika szapulásával, a budapesti kormány elleni uszítással próbálta növelni táborát, ami már nyilván egyfajta átkacsintás is volt a szlovák választók felé.

Ha tehát valaki az etnikai politizálás létjogosultsága miatt értetlenkedik, elvárható, hogy nyilatkozzon a multietnikus politizálás előnyeiről is, hiszen erre vonatkozóan már ugyancsak vannak kész – pozitívnak nem mondható – tapasztalataink is. De ennek konkrétumairól majd lejjebb.

Ami Erdélyt illeti, szerencsére nem tudunk arról, hogy bárki is a Most–Hídehoz hasonló módszerekkel csalogatta volna a magyarokat a szavazóurnákhoz. A közéleti megalkuvásnak persze errefelé is bőséggel akadnak apostolai és követői, de ezt kisebbségi környezetben akár természetes rossznak is tekinthetjük, viszont az anyaországgal való nyílt szembenállás itt még akkor sem jöhetett szóba, amikor éppen feszült volt a viszony az RMDSZ és az aktuális magyar

kormány között. Létezik ugyanakkor egy tömegbázis nélküli, létszámát és médiajelenlétét tekintve viszont nem alábecsülendő magyar nagyvárosi értelmiség – elsősorban Kolozsváron és Nagyváradon –, amelyet legfeljebb az ízesebb beszédmód és szóhasználat különböztet meg a néhai SZDSZ ma is létező belpesti keménymagjától. Ezekben az erdélyi asztaltársaságokban szokás minden szökőévben megkérdőjelezni az etnikai politizálás szükségességét, ez esetben azonban az indíték már nem a többségi elitbe történő belesimulás anyagiak és presztízs-vezérelt vágya, hanem a magyar érdekképviselő tényével szembeni zsigeri, túlfűtött averzió. Ahogy a régi vitaminreklámban mondták: ugye, hogy ismerős...

Utoljára áprilisban melegíteték fel ezt a vitát az erdélyi liberális médiában, amelynek a hullámai végül – egy Magyar Nemzet-beli véleménycikk formájában – az anyaországi nyilvánosságba is átcsaptak. A jelen cikk elején említett tusványosi pódiumvita lényegében ennek disputának volt a folytatása, szerencsés esetben lezárása. De mi is történt konkrétan? Csoma Botond, az RMDSZ szóvivője és Kolozs megyei parlamenti képviselője valamikor tavasszal egy rövid beszédet töltött fel a YouTube-ra, amelyben kijelentette: amíg Romániában megoldatlan az etnikai kérdés, addig magyar szempontból az etnikai politi-

zálásnak nincs alternatívája. A beszéd aktualitását egyébként az említett resicabányai incidens szolgáltatta.

Az üzenet világos, az okfejtés logikus, radikálisnak pedig a legkevésbé sem mondható. Csoma Botond nem követelte sem a székely autonómiát, sem az 1959-ben beolvasztott Bolyai Tudományegyetem visszaállítását (miközben a Felvidéken már húsz éve működik állami magyar egyetem), sem pedig a románok által elkobzott magán- és közvagyonok visszaszolgáltatását. Amit hallottunk, nem több egy politikai közhelynél, egy három és fél évtizede megszokott evidenciánál.

Borbély Andrásnak, a kolozsvári baloldali irodalmárnak azonban még ez az evidencia is oly mértékben vitte fel a vérnyomását, hogy a Transtelex hasábjain hatezer karakteren át ítélte el a „militáns hangvételt” kampánybeszédet, amelyben Csoma úri huncutságnak nevezte az ideológiai politizálást. „Ezek szerint az erdélyi magyar politikát nem foglalkoztatja többek között a nemi elnyomás – írja Borbély. – Ezek szerint az erdélyi magyarság közel 70%-át kitevő kizsákmányolt munkásosztálynak a pusztaléte – a napszamosoktól az ipari munkásokon át az építőiparban dolgozóig, takarítóig, eladóig és így tovább –, akiknek érdekei semmilyen formában nem voltak és most sincsenek képviselve a RMDSZ politikai »programjá-»

► ban«, nos, mindez pusztán »ideológia« és »úri huncutság«?»

És így tovább, a rasszizmustól a kirekesztésen át a női jogokig. Borbély nyilván nem vette észre, hogy cikkében egy manufaktúrára való hamis dilemmát gyártott le, hiszen mindaz a politikai cselekvés, amit elvár az RMDSZ-től, célcsoportjánál fogva nem lehet más, mint az etnikai politizálás része.

Egy nappal később – Borbély Andrásnak válaszolva – egy másik liberális újságíró, Székely Ervin publikált ugyanitt egy cáfolatnak induló megerősítést. Rámutatott arra, hogy az RMDSZ az utóbbi időben olyan ügyekben exponálta magát, mint a vakvezető kutyák kitiltásának általános tilalma, a kiskorúak energiatalokkal szembeni védelme, vagy a kocsmái nyerőgépek visszaszorítása. Majd levonta a végkövetkeztetést: a párt etnikai politikát folytat, „átcsúszott a szimbolikus politizálás mezejére”, „politikusai egyházi rendezvényeken vesznek részt, kopjafákat avatnak, székelykapukat állítanak, elwassalbertesednek”, aminek oka, hogy „az RMDSZ gyakorlatilag a Fidesz fiókpártjává vált”.

A kolozsvári liberalizmus inkább szórakoztató, mint dühítő opuszaira a vitaindító névrokona, Borbély Zsolt Attila válaszolt a Magyar Nemzetben, frappánsan összegezve a jelenség lényegét: „A nemzetelvű gondolkodástól való irtózás tudományos köntösbe öltöztetése a kilencvenes évek első felében élte virágkorát, s ha nem is annyira intenzíven és burjánzóan, de kedvelt időtöltésként megmaradt a balliberális oldalon.”

A kritikákat végül Tusványoson maga az érintett, Csoma Botond tette helyre. Egyrészt megismételte azt a nehezen cáfolható kijelentést, hogy az etnikai politizálásra az etnikai kérdés megoldásáig szükség van Romániában, másrészt mintegy megnyugtatóképpen hozzátette: minden kérdéssel foglalkozni kell, ami

érinti az erdélyi magyarságot, függetlenül attól, hogy annak van-e vagy nincs etnikai jellege.

A magunk részéről egy kevésbé ismert információval járulnánk hozzá a disputához. Egy köztisztelőnek örvendő, ma már visszavonult jobboldali politikus az első Orbán-kormány idején – magánvéleményként, de nyilvánosan – kijelentette, hogy az etnikai pártok fenntartása helyett a határon túli magyar politikusok jobb- és baloldali román, szlovák, stb. pártokba való betagozódása lenne a normális megoldás. (Nem írom le az illető nevét, hogy ténykedéséből csak a jóra emlékezzünk.) Azóta bebizonyosodott, hogy a többségi pártokban való feloldódás éppúgy nem működik, mint a multietnicizmus bugári útja. Bár a román és a szlovák magyarellenesség (a szerbről nem is beszélve) az elmúlt években jelentősen enyhült, a többségi jobb- és baloldali pártok ma sem mutatnak hajlandóságot az eleve szűkös kisebbségi jogok bővítésére, vagyis továbbra sem látszik az a kisebbségpolitikai konszenzus, ami értelmet adhatna bármilyen betagolódásnak. Tegyük hozzá: a politikai asszimiláció még rendezett etnikumközi viszonyok esetén sem lenne indokolt – lásd a sokkal jobb körülmények között élő nyugat-európai őshonos népek, például az autonómiát élvező katalánok vagy finnországi svédek önálló etnikai pártjait –, ugyanis kisebbségi léthelyzetben a nemzeti hovatartozás magasabb rendű szerveződési szempont, mint a jobb- vagy baloldali értékek melletti elköteleződés.

Ami pedig a bugári alternatívát illeti, ennek maga a Most-Híd bizonyította be az életképtelenségét. A vegyepárt a 2010-es szlovák parlamenti választáson több mint 200 ezer szavazatot kapott, az összes voks 8 százalékát. Támogatottságuk ezután ciklusról ciklusra csökkent, 2020-ban már csak 60 ezren szavaztak rájuk (2%), míg az utolsó,

tavalyi választáson még a korábbi szlovák kormányfő, Mikulás Dzurinda pártjával összefogva is csupán 3 ezreléket(!) sikerült összegereblyézniük.

A Most-Híd már évekkel ezelőtt korrupciós botrányok rázták meg, s nem segítette a pártot az sem, hogy időközben a húzónévnek számító pártalapító bejelentette a visszavonulását. Bukásuk oka azonban sokkal inkább szociológiai, mint politikai természetű, amit mutat az is, hogy a szavazótábor eróziója már jóval a botrányok előtt megkezdődött. A renegát felvidéki politikusok az egységes magyar párt 2009-es kettészakításakor arra spekuláltak, hogy a szlovák-magyar identitású szavazók többen vannak, mint a nemzeti érzelműek. Igazuk is lett: ők bejutottak, az MKP pedig 12%-ról 4%-ra zuhant, ahonnan azóta sem tud felkelni. Csakhogy egyvalomivel nem számoltak: azzal, hogy az asszimiláció nem állapot, hanem folyamat, s aki ma még a hígmagyar-ságával kérkedik, az holnap már büszke szlovákként mutat fityiszt az etnikai vegyeskedésnek – ha nem ő, akkor majd a gyermeke. Az elpártolási krízis végül gyorsabban zajlott le a vártnál. Az utolsó két választáson a szavazási kedv semmit sem változott a felvidéki magyarlakta régióban, miközben éppen annyival nőtt a szlovák pártok támogatottsága, mint amennyi korábban a Most-Hídé volt. Vagyis az egységes magyar párt kettészakításának annyi lett a végeredménye, hogy új szavazókat neveltek ki a többségi pártok számára.

A kolozsvári, pozsonyi, budapesti károgók tehát jól gondolják meg, mit kívánnak, mert etnopolitika nem vész el, csak átalakul. Vagy lehet, hogy ez önmagában már nem is akkora probléma? Elképzelhető, hogy amit a liberális szerkesztőségekben kárhóztatnak, az csak piros-fehér-zöldben agyalyos és kirekesztő?

■ Kovács Erik

Az eltűnt baloldal nyomában

Janez Janša, a háromszoros szlovén miniszterelnök nemrég interjút adott a The European Conservative-nak, amelyben testközelből mutatta be az Európai Néppárt (EPP) balra tolódását. Janša hiába tett le egy 10 pontos programot az asztalra az európai választások után az EPP ülésén, amely szerinte segítette volna a koalíciókötések józan mérlegelését, ez senkit nem érdekelt. Mint ahogy az Európai Tanácsban is csak Giorgia Meloni olasz miniszterelnök állt elő konkrét programokkal és javaslatokkal, a néppárti-szocialista-liberális trojka tagjait kizárólag a hatalmi osztokodás érdekelte. Janša az aktuálpolitikai fejlemények mellett általánosságban is beszél arról, hogy a szociáldemokrácia eltűnt Európában. Ami nekünk maradt, az a radikális baloldal, mert a kulturális marxizmus átvette azt, ami a hidegháború alatt a „normális” baloldal volt. Az egész európai baloldal ilyen, talán Dánia kivételével. A probléma az, hogy húsz évig vakok voltunk – néhányan még mindig azok vagyunk.

Miről is van itt szó? A szociáldemokrácia – nagyon leegyszerűsítve – az alsóbb társadalmi osztályok, a munkások-alkalmazottak, a „bérből-fizetésből élők” politikai képviselőjére jött létre a 19. században, majd alakította ki – más politikai erőkkel közösen – a jóléti társadalom modelljét a 20. században. A mozgalom végül is nem annyira a világforradalmat (bár kétségtelenül sok kísérlet volt erre is), mint inkább a kapitalizmus korai, „nyers és vad” formájának megszelídítését, a tőkés és a munkások, a munkaadók és alkalmazottak érdekeinek bizonyos fokú összehangolását eredményezte (legalábbis Európában), ami mindenképp történelmi vívmány. A kulturális marxizmus, a sokat emlegetett woke ideológia (ami Amerikában és Nyugat-, illetve Észak-Európa bizonyos köreiben már szinte államvallásnak számít) ugyanakkor már nem kifejezetten a szegény, hanem a magukat kulturálisan elnyomottnak érző társadalmi csoportokat képviseli (LMBTQ, bevándorlók, afroamerikaiak, egyes fogyatékossgal élők stb.) – akik között persze vannak szép számmal szegények is, de a két halmaz nem esik feltétlenül egybe. Például sok bevándorló valóban a társadalom alsóbb, szegényebb rétegeihez tartozik, és nem feltétlen csak a kulturális előítéletek miatt (az ilyen hozzáállás ugye ma már a nyugati, érzékenyített társadalmakban kifejezetten cikinek és üldözendőnek számít), hanem mert nem beszél elég jól a nyelvet, nincs meg a személyes-csa-

ládi-kulturális háttér, illetve kapcsolatháló. Ugyanakkor jó néhány tehetséges és sikeres bevándorló is van, akiket a baloldali-liberális média és politikusok előszeretettel emelnek piedesztálra, példaként állítva őket nemcsak a többi bevándorló, hanem a „maradi” (avagy konzervatívabb értékrendű) választópolgárok elé is.

Ez a hangsúlyeltolódás (ti. a szociálpolitikáról a sérelempolitikára) ugyanakkor azt is eredményezi, hogy a hagyományos szociáldemokrácia, a szegények képviselője visszaszorulóban van – ha csak az érintettek nem tudnak felmutatni a szegénységük mellett valamilyen más – kulturálisabb természetű – elnyomatási okot is. Könnyű belátni, hogy ez bizonyos értelemben az „ösellenség”, a kapitalizmus győzelmét jelenti, hiszen a kulturális marxizmus mentén a társadalom végső soron mégiscsak ideológiailag értékes (gazdag, tehetséges, kulturálisan divatos) kiváltságosokra és ideológiailag érdektelen (szegény, átlagos, kulturálisan „maradi”) tömegekre oszlik. Az ortodox marxisták erre alkalmasint azt mondanák, hogy a kapitalizmus ismét kicselezte a mozgalmukat.

Részben talán ez lehet a magyarázata a

Az európai föderalista elitnek („Brüsszel”) nagyon is van félnivalója.

franciaországi nemzetgyűlési választások meglepő eredményének, nevezetesen, hogy a korábban domináns „centrista” (értsd: globalista-föderalista, kulturálisan liberális) Macron-párt visszaszorult, a szavazóikat részben a baloldali népfront (a kommunisták vezetésével!), részben az új jobboldali erő (Le Penék) hódították el. A liberális, globalista, pénzhatalmi centrum felől nézve ezek a pártok, illetve pártszövetségek persze tényleg szélsőségesek (a kommunisták egyébként valószínűleg még sokkal inkább, mint a néppártosodó Le Penék, de ez legyen Macron gondja), hiszen a fennálló hatalmi rend, a globálkapitalista status quo alapjait kérdőjelezi meg. Érdekes módon a kommunista Mélenchon és a nemzeti radikális Le Pen, bár ideológiai értelemben tűz és víz (az előbbi például korlátlan bevándorlást szeretne, az utóbbi ennek megállítását), a kívánt szociális intézkedések tekintetében közelebb állnak egymáshoz, mint a centrista-globalista Macronhoz, például mindketten eltörölnék politikájának szimbólumát, az ún. „nyugdíjreformot” – értsd: elvonásokat. (Aligha csak a véletlen műve,

ha Macron, a szocialista miniszterből lett neoliberalis „trükkművész” pályafutásáról sok magyar szavazónak Gyurcsány Ferenc gyors felemelkedése és bukása jut az eszébe.)

Ha viszont ez a trend nemcsak a jakobinus diktatúrák óta eleve inkább balra húzó, a nagyvárosaikat a legkisebb megszorításra is lángokba borító franciákat érte utol, hanem Európa más részein is általános (amire az EP-választások eredményei, ha kisebb mértékben is, de következtetni engednek), akkor az európai föderalista elitnek („Brüsszel”) nagyon is van félnivalója. Ha ugyanis a klasszikus szociáldemokrácia politikai helye továbbra is betöltetlen marad, akkor ezt az ügyet épp a globalizmus/európai föderalizmus esküdt ellenségei, a nemzeti-szuverenista erők fogják felkarolni, ezáltal a szavazóik számát sikeresen gyarapítani. (A kommunizmusnak nem mindenhol van akkora ázsója, mint az ezt egyébként soha meg nem tapasztaló Franciaországban – a német kommunista sztár Sarah Wagenknecht pártját például az EP-választáson mindössze 6,2% támogatta). Le Penék mellett például Giorgia Meloni Olaszország Fivérei vagy épp Orbán Viktor Fidesze is

inkább az „egyszerű emberek” felé kommunikál (nem az elitnek, a globalistáknak), és kulturális konzervativizmusuk szociális, munkahely- és családvédelmi intézkedésekkel párosul – miközben azért a bankokkal és a transznacionális vállalatokkal is igyekeznek legalább tűrhető viszonyt ápolni.

Kérdés, hogy ez a politikai sikerrecept az új EP-frakció, a Patrióták révén el tud-e terjedni szélesebb körben is, valódi kihívást intézve a globalista-technokrata elitek ellen, mely önmagát jelenleg pótolhatatlannak és leválthatatlannak tekinti (vö. Fukuyama „a történelem vége” koncepciójával). És persze az sem mindegy, hogy a liberális világrend viszonylagos status quójának helyébe csakugyan pusztító káosz (ahogy a globalisták vallják) vagy éppen egy igazságosabb és méltányosabb, többpólusú világ lépne-e (ahogy a globális Dél reméli).

Akárhogy is, a kommunista Kína (mely épp annyira idomította magához a nyugati kapitalizmust, mint fordítva), az imperialista Oroszország és főleg a globális Dél nagyobbik részének közeledésével a változás már elindult, és egyre inkább megállíthatatlannak tűnik. A baloldal tehát nem tűnt el, csak áttevődött – leginkább az egykori „harmadik világba”, amely most Európa és Amerika kapuin/kerítésein dörömböl.

■ Hojda Gergely

Levél Kárpátaljáról

Egy jó hír, hogy az utóbbi napokban jelentősen kevesebb lett az áramkimaradás. Azt mondja a hatóság, hogy lehet remélni, hogy ősszel nem lesz annyi, mint nyáron, ha nem bombáznak le több erőművet (mondjuk ebben azért annyira nem reménykednék...)

Ugyanakkor a legnagyobb áramszolgáltató egyik vezetője azt mondta, hogy az emberek készüljenek fel arra, hogy télen maguknak kell majd megoldani valamilyen módon az áramellátást. (Nem tudom, ezt hogy képelték el pl. a panel-lakótelepeken.)

Egy itteni politikus pedig kimondta, amiről sosem merek Nektek írni, pedig rengeteg, tényleg rengeteg történetet hallok: becslések szerint évi 700 ezer és 2 milliárd dollár közötti összeg vándorolhat zsebből zsebbe a katonai mozgósítás elkerülése céljából... Ezek nagyon alulbecsült számok szerintem... Nemcsak az elkerülésért kérnek elképesztő összegeket, hanem a jogos felmentési papírok kiállításáért is. A végeredmény az, hogy többnyire a szegényeket viszik el a háborúba.

Ukrajna keresztényeinek közben egyre nagyobb kérdés, hogy hová igyekezünk egyáltalán. Tényleg az a Nyugat-e az áhított cél, amit az Olimpia megnyitóján láttunk? A Nyugat követelésére már így is átnyomott a kormány a törvényhozáson a háború zajában, szép csendben rengeteg olyan törvényt, amire itt még biztos, hogy nem lenne fogadókészség – a társadalom, hála Istennek és a viszonylagos elmaradottságnak, legalábbis elviekben konzervatív. És miközben sokan nagy áldozatokat hoznak az országuk nyugati orientációjáért, megdöbbenve tapasztalják, hogy ott a saját értékeik veszélyeztetve vannak.

Viszont szép válaszokat is olvasok még ukrán oldalakon is a felháborodásokra: imádsággal válaszoljunk a rosszra, Jézus radikálisabb követésével a gonosz térnyerésére. Nagyon szépnek találok, ahogy itt olyan sokaknak – magyaroknak és ukránoknak, más nemzetiségűeknek – olyan fogékony a szíve az imádságra. Egyfajta világos látás ez: nem keletről és nem nyugatról jön a szabadulás – egyedül Isten a szabadító. Túl sok ígéretet hallottak már mindkét irányból, és látják már sokan, hogy egyedül a felső perspektíva igaz.

Az mkdsz.hu oldalon korábban közreadtunk egy odaát megírt imát, könyörgést, ha hívó ember vagy, ne késlekedj együtt imádkozni velük és értük. Keddenként 7 órákor, vagy amikor tudsz.

[A levélíró személyesen ismerjük, de talán szélesebb körben bölcsőbb az üzenetét név nélkül közölni – a Szerk.]

...ne hagyj el – mondjuk Arany Jánossal együtt, mikor olyan helyzetbe botlunk, amely Ágnes asszony balladai történetéhez hasonló. Ezt sóhajtottam én is a párizsi olimpia megnyitó ünnepségét nézve. Franciaországtól, főleg a maitól, melyet lassan bekebeleznek volt gyarmatai – semmilyen múltbéli gaztett nem marad büntetlenül ugye – eleve nem vártam semmi jót. Mert, ha belegondolunk, a nagy szlogenek mellett a Nagy Francia Forradalom, majd jakobinusai indítottak el a világon egy olyan agresszív eszmerendszert, mely a mai dekadens állapotainkhoz vezetett. Persze kivételek és tisztelet azon egyre kisebb lélekszámú franciáké, akik kétségbeesetten nézik, mivé lett egykori könnyű vörösboros, kedves és kedélyes világuk.

Tovább nézve a förtelmet – lehetett volna egy-másfél órányi rendes, valóban a sportról és olimpizmusról szóló részt

Irgalom atyja...

összeválni belőle – a blaszfémia, azaz az istenkáromlás, kegyeletsértés, szentségtörés, megvetés, tiszteletlenség, szándékos megsebzés fogalma jutott eszembe. Ez nyilvánvaló szándékuk volt. Keresztényeket sértegetni ma divat és könnyű, hiszen toleránsak és megbocsátók vagyunk. Egyetértve a kalocsai érsekkel, ez gyávaságukat is mutatja, mert nem a muszlimokba kötöttek bele, hiszen közöttük vannak igencsak militáns csoportok is, amelyek nem csak imával „verekszenek”, ha megsértik őket. Katolikus tanításokban ez a Tízparancsolat első három parancsának megszegése, a legnagyobb bűnök egyike. A mai felfogás szerint „emberi cselekmény az Istent nem sérthe-

ti, Isten emberek védelmére nem szorul, a jogvédelem tárgya nem az Isten, hanem az állampolgároknak a vallásos érzései, mely a vallásos tisztelet tárgyainak megsértésén joggal megbotránkozhat”. A legsúlyosabb istenkáromlások azok, amelyek Isten megtagadásán túl az ördög segítségét kívánták igénybe venni. Most, ezen a megnyitón, ez történt. Cseppet sem bigott vallásosnak ismerem magam, de még nekem is a sátán jutott eszembe az „ünnepséget” látva.

2024-ben 29 államvallással rendelkező ország van – köztük 21 muszlim –, ahol a blaszfémia bűncselekménynek minősül, Btk.-cikkely van rá. De igaz ez 8 másik országban is. Ezek: Finnország, Görögország, Lengyel-

ország, India, Nigéria, Németország, Olaszország és Szingapúr. Magyarországon ez nem számít külön bűncselekménynek, de az Alaptörvény kimondja, hogy a vallásszabadság határain belül kell maradni, és tiszteletben kell tartani mások vallási érzékenységét.

Végül még egy fontos dolog, vallásosságtól függetlenül. Az ünnepséget váró, a sportra kíváncsi, a sajtóikat a zászló alatt felvonulni látni akaró kis-korúaknak mit tudtak mondani a szülők? Az olimpiáról, Franciaországról, az egész megkegyült világról? Hunyják be a szemüket? Nem. És mi sem hunyhatunk szemet már mindezek felett. Mert felelősek vagyunk a családjainkért, nem tehetetlen málék. Irgalmasok, megbocsátók, de nem sárba tiporhatóak.

■ Pálmai Tamás

A szerző a KDNP Elnökségének tagja

Surján László: Ex oriente lux

A baloldali és az Európai Néppárt nevű csatlósa számos pártot bélyegzett meg szélsőjobbaldali, populista, olykor náci címkével. Igaztalanul, de nem hatástalanul. Így ezek a pártok, bár számos dologban egyetértenek, gyakran úgy védekeznek a rájuk szórt rágalom ellen, hogy a többi „kiátkozott” párttal nem vállalnak szolidaritást, hanem épp a tőlük való elhatárolódással próbálják magukat elfogadtatni.

Ez a balos taktika jól bevált. Ezért volt eddig is két rokon jellegű „szélsőjobbosi” frakció az európai parlamentben. Azóta szerveződik a harmadik is, akik jó nevet választottak: Szuverenisták. Cikkem írásakor pedig körvonalazódik egy Közép-Európa gyökerű patrióta csoport, amelyet csehek, osztrákok és magyarok indítottak útjára. Matteo Salvini máris jelezte örömet, és jó esély van arra, hogy elegen

lesznek ahhoz, hogy önálló frakciót tudjanak alakítani. E sorok írásakor már egy portugál kispárt is jelezte csatlakozási szándékát két képviselővel, ez szerdán lehet hivatalos. Az indulás nem rossz.

Az oszd meg és uralkodj taktika frakcióalakítás ügyében feltehetőleg működik, ám sejtethető az el-

lenszer is. A kiátkozottaknak ez a négy frakciója aligha fog most egyesülni, de a mindannyiuk által fontosnak tartott kérdésekben együtt fognak szavazni.

Ma még felmérhetetlen, hogy hány olyan párt lesz, mint a liberálisnak mondott cseh ANO, amelyek eddig valamelyik „fősodratú”, azaz a baloldali sajtó által elfogadott frakcióhoz tartozott, de elvi okokból, érté-

kekre hivatkozva távozik, ezzel csökkentve a balliberális oldal számbeli előnyét. Most még nem az ünneplés ideje van. Az éretlen gyümölcstől hascsikarást kaphat az ember. Várakozzunk hát, de bizakodjunk is. Ennek a patrióta csoportnak megítélésem szerint Európában több híve van, mint sokan gondolnák, s mint arra az egyes pártokra leadott szavazatokból következtetni lehetne. Egy működő patrióta frakciónak nagy hatása lehet a választásokra, nemcsak öt év múlva a következő európai megméretésre, hanem a nemzeti parlamenti képviselők választása során is.

Ennek is lesz hatása az európai politikára, ugyanis jó irányban változtathatja meg az Európai Tanács összetételét. Mi pedig itt az unió keleti végén legyünk büszkék, hogy a Nyugat értékeit ismét mi próbáljuk megmenteni. Ex oriente lux. Keletről jön a fény.

Tehát: hajrá, Patrióták! Vagy hogy klasszikust idézzek: Európa patriótái, egyesüljete!

■ Surján László

A szerző az Európai Parlament korábbi alelnöke, a KDNP tiszteletbeli elnöke

Nők, férfiak, wokelimpia

Imane Helif annak ellenére versenyezhetett (és nyert aranyérmet) a nők között a párizsi olimpián, hogy biológiailag férfinek minősül. (Ráadásul nem ő az egyetlen.) Az említett bokszolót a tavalyi női ökölvívó vb-ről magas tesztoszteronszintje és a férfiakra jellemző XY-kromoszómája miatt kizárták.

Mindez nem zavarta a Nemzetközi Olimpiai Bizottságot, amely zöld utat adott azon érintett versenyzők szerepléséhez, akikkel szemben a női sportolók esélye a megszokottnál jóval szerényebb volt. A helyzet kárvallottja női ökölvívónk, Hámori Luca is, aki Imane Heliftől elszenvedett veresége miatt nem léphetett szorítóba az olimpiai éremért.

Természetesen nem ez volt az olimpia egyetlen botránya. A megnyitóünnepség erőszakos genderpropagandája és agresszív, blaszfémikus műsora, a keresztény szimbólumok tüzzel-vassal irtása a versenyhelyszínek és sportolók közeléből sokaknak az 1936-os olimpia átpolitizáltságát jutatta eszébe. Az „árja faj” győzelméhez színpadot és díszletet a berlini játékok volt hivatott biztosítani; az afroamerikai és a zsidó származású – köztük magyar – sportolók sikerei ugyanakkor, dacára a precíz olimpiai szervezésnek és a Harmadik Birodalom győzelmének az éremtáblázaton, rációfoltak a náci Übermensch-koncepcióra. (Még úgy is, hogy a 2024-eshez hasonlóan azon az olimpián is indult férfi sportoló – Dora/Heinrich Ratjen – a nők között, akkor épp az árja felsőbbrendűség nagyobb dicsőségére. Szerencsére csak a negyedik helyet tudta megszerezni az aranyérmes Csák Ibolya mögött női magasugrásban – két év múlva viszont már az élre tört.)

A náci úthenger végül nem tudta maga alá gyűrni a népek kölcsönös tisztelését és a tiszta versenyen alapuló olimpiai eszmét. Bízunk benne, hogy ez napjaink wokeizmusának sem fog sikerülni.

■ Haág Zalán

A genetikai adottságokat a jog soha nem fogja tudni megváltoztatni

Híres vagy hírhedt lesz a párizsi olimpia. Most nem a szervezési problémákra gondolok elsősorban, hanem arra, hogy a botrányos jelenettel keresztényellenes provokációvá alacsonyított nyitóünnepség után a genderlobbinak köszönhetően újabb esemény borzolja a kedélyeket.

A fél világ fel van háborodva azon, hogy egy genetikailag férfi bokszoló nőkkel bokszolhat. Se tudósoknak, se sportvezetőnek nem kell lenni, elég józanésszel gondolkodni ahhoz, hogy az ember világosan lássa, mekkora különbség van a két nem adottságai között. Mióta az LGBT-aktivisták azon dolgoznak, hogy férfiak is indulhassanak a női sportolók között, azóta hívja fel mindenki a figyelmet ennek a veszélyeire. És most, amikor a világ láthatja az olasz bokszoló és az algériai – genetikailag férfi – bokszoló küzdelmét, ez a veszélyes láthatóvá is vált.

A genetikai adottságokat a jog soha nem fogja tudni megváltoztatni. Azok, akik a diszkriminációmentesség és esélyegyenlőség jelszavát nagybetűkkel írták fel a szívárványos zászlójukra, most a világ nyilvánossága előtt vették el a női bokszolók esélyeit, és sértették meg a nők méltóságát. Ez lenne

a progresszív liberálisok álma, hogy genetikai férfiak élhessenek vissza genetikai adottságaikkal és küldhessenek nőket a padlóra? Ez a gondolkodásnak nem a főutcája, hanem a zsákutcája.

Hogy ki milyen életmódot él, az magánügy. Az viszont úgy természetes és így igazságos, ha genetikai nők nőkkel, genetikai férfiak pedig férfiakkal bokszolnak, sportolnak. A jogi különbségeket fontos eltörölni a két nem között, de ez nem a két nem jogi eltörlését jelenti. Egyenjogúak vagyunk, de nem egyformák.

Azok a sportolónők, akik kiskoruk óta tengernyi áldozatot hoztak azért, hogy csúcspontjukba kerüljenek, becsületesen készültek éveken át, most nem egy sportszerű küzdelemben maradnak alul, hanem egy liberális jogi csúrcsavar veszi el tőlük a továbbjutás lehetőségét. Nem azért edzettek hajnalban és hétvégén, nem azért izzadták végig a nyarakat az edzőtáborokban, nem azért mondtak le annyi mindenről, hogy most nem egyenlő felek küzdelmében essenek ki. Ennyi erővel a súlycsoportokat is eltörölhet-

nék a bokszban. Vagy azt is mondhatnák, hogy a dopping-szabályok bizonyos sportolókra kiterjednek, másokra részben nem.

A sport sportszerűség nélkül a lényegét veszti el. Amikor szurkolunk, a tehetségnek és a kitartásnak szurkolunk. A határokat nem ismerő liberális gendernyomulás ebbe rondít bele, a sport ünnepeit akarja bekebelezni a saját ideológiai exportterületeként.

Hámori Lucáért nemcsak egész Magyarország, hanem a fél sportszerető világ is szorít! Ő becsülettel készült, edzett, és a NOB igazságtalansága, hogy egy genderjogi trükkkel bejuttatott ellenféllel kell megküzdenie.

■ Rétvári Bence

A szerző miniszterhelyettes, a KDNP alelnöke

Civilizációs szomorújáték – nemes sportversengés helyett

Versenyzők szomorújátékának voltunk tanúi a hétvégén, az olimpia női ökölvívó versenyén. Igényt tarthatnak személyes együttérzésünkre, az általuk – valószínűleg tudtuk

nélkül – megtestesített szerep azonban tágabb értelemben szimbólumértékű. A biológiai szempontból nehezen azonosítható nemű, de nőként indított afrikai, algériai versenyző karcapásai előtt a női, olasz versenyző sírva borult térdre.

Később hazai ökölvívó reménységünk, Hámori Luca, bár állta a sarat, nem tudott mit kezdeni az erőfölénnyel. Le a kalappal előtte! A jelenetek szomorú fricskái az LGBTQ-propagandának

a gyászos olimpiai megnyitó után.

Afrika ugyanis a valóságban szembesítette az LGBTQ-ideológia előtt hajlongó Európát: lássad ennek térdre kényszerítő valóságát, amikor túllép a demagóg szájrangátáson! És az amerikai, illetve európai befolyású Nemzetközi Olimpiai Bizottság nem lát ebben semmi kivétnivalót. Civilizációs szomorújáték – nemes sportversengés helyett.

■ Hólvényi György

A szerző európai parlamenti képviselő, a KDNP alelnöke

A szentföldi keresztények is szót emeltek a párizsi olimpia vallásgyalázó megnyitójával kapcsolatban

Közös nyilatkozatukban kiemelték, hogy a szabadság, a sokszínűség és a kreativitás nem fér össze mások hitének megsértésével, a kereszténység misztériumának megcsúfolásával, amely világszerte emberek milliói számára szent. „A szabadság nagy felelősség az emberiség történelmében,

és aki gyakorolja, annak felelősséget kell éreznie mások hitének tiszteletben tartására, valamint a velük való párbeszédre. Imádkozunk, hogy a Mindenható Isten minden ember számára egyenes utat mutasson, és megakadályozza, hogy a társadalmak a szabadság nevében visszatérjenek a sötétség, a dekadencia és a primitivizmus korába” – üzenték.

Az ő szavuknak különös nyomatéka van, hiszen a közel-keleti keresztények a közelmúltban Szíriában és Irakban is erőszakos üldöztetést szenvedtek el a hitükért. Ártatlanul szenvedtek üldöztetést azért a hitért, amelyből a félreértelmezett szólásszabadság és művészeti szabadság nevében gúnyt üztek Párizsban. Ők tudják, hogy ez a fajta gúny gyakran az emberi méltóság tagadásához, majd az erőszakhoz vezet.

Talán a lelkiismeret hangja ösztönözheti a szervezőket, hogy utólag kimagyarázzák a vallásgyalázást. Az utolsó vacsorának élőképes paródiáját igyekeznek összemosni a másor egy másik, későbbi részében bemutatott görög mitológiai jelenettel. Tessék-lássék módon elnézést kérnek úgy általában a „vallási közösségektől”, nem pedig a célkeresztjükbe állított keresztényektől. Az, hogy kiről és miről szólt a megnyitó vallásgyalázó jelenete, kiderül az „utolsó vacsorán” a tizenkét non-bináris tanítvány által körülvevett, Jézus Krisztus helyén pózoló női aktivistának a jelenetről megosztott közösségimédia-posztjának szövegéből: „Ó igen! Ó igen! Ez az Új Meleg Szövetség!”

Az üldözött keresztények szenvedéstörténete, a gyűlölet üldöztetéshez vezető lépcsőfokai figyelmeztetnek minket, hogy fel kell ismernünk a keresztényellenesség veszélyét, és fel kell szólalnunk a vallás és a vallásos emberek gyalázása ellen.

■ **Azbej Tristan**

A szerző az üldözött keresztények megsegítéséért és a Hungary Helps Program lebonyolításáért felelős államtitkár, a KDNP alelnöke

Harminc éve választották országgyűlési képviselővé Rapcsák Andrást

Rapcsák András (KDNP) polgármester a '90-es évek elején Hódmezővásárhelyen. Tőle jobbra Antall József miniszterelnök

Rapcsák András sikeres vállalkozóból és eredményes városarvosvezetőből lett országos ismertségű politikai szereplő az 1990-es években. Sokoldalú ember volt: mérnök, feltaláló, országgyűlési képviselő, kereszténydemokrata politikus, aki közéleti szerepvállalása mellett teniszezett, sakkozott, valamint szenvedélyesen olvasott, értette és követte a kortárs képzőművészetet. És persze: komoly víziója volt az általa vezetett Hódmezővásárhely harmadik évezredbeli jövőjéről.

Rapcsák András (1943–2002) értelmiségi szülők gyermekeként szocializálódott és az entellektüel lét volt az elsődleges közege. A tudomány és a kultúra gyermekkorától kezdve belengte mindennapjait. Sikeres érettségi után egyetemi tanulmányokat folytatott, majd – mintegy „atyai örökségként” – a tudományos pályára lépett a napi mérnöki munka mellett, s doktori címet szerzett.

Különös képessége volt integrálni az embereket. Vezetőként aztán – hiszen előbb állami vállalat, majd saját cég élén dolgozott hosszú ideig – megfelelően tudta motiválni a vele együtt dolgozókat és megvolt az a képessége is, hogy mindenkivel szót tudjon érteni. Ez utóbbi a politikai életben különösen fontos, s hangsúlyozottan igaz az önkormányzati szférára. A települési politika és a lokális közélet ugyanis mindig aktív és jelenlévő szereplőket, vezetőket igényel, akik a közösséggel együtt képesek alakítani a város – jelen esetben az 1990-es évek Hódmezővásárhelye – jövőjéről al-

kotott képet, illetve megtervezni a megvalósításához szükséges utat és kijelölni annak mérföldköveit.

Rapcsák András nemcsak a műszaki értelmiségi kollégái, de a művészek, tudósok és – egyáltalán nem utolsó sorban – a vásárhelyi városlakók körében egyaránt jól érezte magát. Megtalálta a hangot a külvárosi kocsmák közönségével éppúgy, mint az akadémikusokkal. Visszaemlékezésekből kiderül: elismerést, szimpátiát, tiszteletet és megbecsülést váltott ki mindkét említett körben.

Szenvedélye volt az olvasás. Nem volt olyan nap, hogy ne lett volna a kezében könyv. A függvény táblázatokat és a matematikai vagy a műszaki tudományokhoz kapcsolódó szakkönyveket éppúgy bújtta, mint a művészeti albumokat vagy éppen a klasszikus- és a ponyvaregényeket. Nagy lángon égő ember volt – mondták róla egybehangzóan a hozzá közelállóak –, aki mindig gondolkodott valamin, akinek nem volt üresjárat a napjaiban, s aki igyekezett minden idejét kihasználni. De sportember is volt: teniszezett, sakkozott.

Szoros és évszázados családi szálak kötötték Hódmezővásárhely városához.

Ósei éltek a falai között, majd fiatal korában gyakran járt rokonaihoz, később pedig – első házasságának végével – itt lelt befogadó közeget: munkahelyre, megértő társra és szerető családra. Ott lett aztán sikeres vállalkozó, ismert közéleti szereplő, városépítő polgármester és országgyűlési képviselő.

Szokás mondani: az embernek ah-

hoz, hogy sikeres legyen, szerencsére is szüksége van, s ma már a gazdálkodástudomány is számon tartja a kedvező véletlen fogalmát. Hajlamosak vagyunk azonban figyelmen kívül hagyni a tervezést, a munkát és a képességeket, amelyek elválaszthatatlanok a szakmai, a magánéleti és – mint láthatjuk Rapcsák András példáján is – a közéleti sikerességtől.

Nem pusztán jó időben volt jó helyen, de ki tudta használni a kínálkozó lehetőségeket, amelyek során nem csupán saját egyéni ambícióira gondolt, hanem a közösség (a rábízott vállalat, város, vagy éppen politikai család) sikerességében is. A sikeres vállalkozó a felemás (majdhogynem döntetlen) eredményt hozott első szabad hódmezővásárhelyi helyhatósági választások után a rendszerváltozást megértő és a kínálkozó gazdasági, társadalmi és politikai átalakulásokat befolyásolni akaró (és arra képes) szereplőként tűnt fel a helyi közéletben. S válhatott az első demokratikusan megválasztott polgármesterévé Vásárhelynek.

A szervezés- és vezetéstudomány napjainkban már önálló diszciplína. Rapcsák András ezt – akkor még – nem tanulta, nem tanulhatta. A vezetői szerepet részben életpéldái nyomán sajátította el: édesapja nemcsak kiváló tudományszervező volt, de vezető is, évekig ugyanis a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem rektoraként tevékenykedett. Fiát személyes tapasztalatai is segítették: kreativitását nemcsak találmányokra, szervezetfejles-

tésre, tudományos kutatásokra, publikációkra és szabadalmakra fordította, de a vállalatvezetésben is hasznosította.

A saját hasznán és olykor a saját kárán, de mindenképpen önnön anyagi és szellemi kockázatvállalása révén. Ennek eredményeként Hódmezővásárhely első privat gazdasági társasága ügyvezetőjeként is ismertséget és közmegebecsülést szerzett az 1980-as évek végén.

A kivételes emberekre szokták azt mondani, hogy megelőzték a korukat.

Rapcsák Andrásra természetesen ez is igaz. Csakhogy ahhoz, hogy képesek legyünk megelőzni a korunkat, olyan képességekre és kompetenciákra van szükség, mint a stratégiai tervezés, a rendszerekben való gondolkodás, illetve a jövőben jelentkező kihívások és lehetőségek számbavétele. Tudós emberként és egyben gazdasági vezetőként Rapcsáknak volt lehetősége ezen képességeket kialakítani, hogy aztán városvezetőként a helyi közösség (sőt mint ma már látszik, ezen közösség következő nemzedékei) számára tudjon maradandót alkotni.

A polgármesteri posztját és az országgyűlési képviselői mandátumát sohasem pusztán célnak, hanem mindig eszköznek tekintette. Éppen mérnöki, azaz stratégiai szintű gondolkodásának köszönhetően a polgármestereként és parlamenti képviselőként rendelkezésre álló lehetőségeit az általa vezetett város és az általa képviselt térség érdekében tudta kamatoztatni.

Harminc éve, első parlamenti ciklusa kezdetén a következőket

Rapcsák András kereszténydemokrata polgármester, országgyűlési képviselő (jobbra) Orbán Viktor miniszterelnökkel, a Fidesz elnökével (középen) az ezredfordulón

olvashattuk a Délmagyarország című Csongrád-Csanád vármegyei lapban.

„Dr. Rapcsák elért győzelmének elemzése kapcsán kiemelte: abban feltehetően szerepet játszott, hogy a KDNP jelöltjeként csaknem nyolcvan kampánygyűlésen, illetve lakossági beszélgetésen, találkozáson vett részt, ahol ismertethette programját. De ennél döntőbb lehetett az a tény, hogy Vásárhelyen, sőt a régióban is ismert volt négyéves polgármesteri tevékenysége. Ennek kapcsán persze dr. Rapcsák András – kissé ironikusan – kitért politikai ellenfeleinek ehhez nyújtott »segítségére«. Kiemelte: az elmúlt esztendőben ezen személyek rámutattak személyisége árnyoldalaira, de a választók ezzel együtt őt ítélték bizalmukra legméltóbbnak. Ezért még inkább örülhet győzelmének, bár mindez egyben arra is ösztönzi őt, hogy maximálisan igyekezzen majd megfelelni a vele szemben támasztott elvárásoknak.”

Nem véletlen, hogy háromszor is újraválasztották.

Ahogy az sem, hogy volt alkalom, mint fentebb láttuk: 1998-ban, amikor már az első fordulóban – egyetlenként az országban – egyéni országgyűlési mandátumot szerzett. Ahogy az sem meglepő, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt három egyéni parlamenti képviselőjének egyike lehetett 1994-ben. Akkor, amikor a rendszerváltozás gazdasági és szociális fordulataiban csalódott tömegek a kádári kommunista állampárt utódjára, a Horn Gyula (az ötvenhatos forradalmat fegyverrel leverő egykori pufajkások egyike) vezette Magyar Szocialista Pártra szavaztak.

Rapcsák András a kereszténydemokráciához többek között protestáns őseinek szellemisége kötötte. Meghatározó volt még a KDNP-hez való csatlakozásában az antikommunizmusa, amely már 1989–1990 óta markánsan megnyilvánult, valamint a magyar nemzeti értékek és érdekek melletti elkötelezettsége. A kommunista diktatúrát – amelynek belső mechanizmusait személyesen megismerte és a saját bőrén megszenvedte – minden formájában radikálisan elutasította.

Nem volt könnyű ember – mondják róla volt munkatársai. Nem volt könnyű vezető – vélik róla egykori beosztottjai. Nem volt könnyű tárgyalópartner – fogalmazzák meg valamikori politikai ellenfelei és szövetségesei. Kétségtelenül öntudatos és céltudatos, a saját jövőképében és a közösség érdekeinek képviseletében megingathatatlan, ugyanakkor ideológiailag a polgári és nemzeti értékrend mellett elkötelezett politikus volt, akinek előbb említett tulajdonságait azok, akik szerették és mellette álltak, éppúgy nagyra tartották és elismerték, mint azok, akik gyűlölték és ellene szervezkedtek.

Rapcsák András kiváló és humoros szónok, meggyőző és könnyen kommunikáló közéleti szereplő, ugyanakkor egyéni öltözködésével és sajátos méretű csokornyakkendőivel már külsőre is jellegzetes és össze nem téveszthető figurája volt nemcsak Vásárhely és térsége mindennapjainak, de az egész rendszerváltozást követő bő egy évtized országos politikai életének.

■ Miklós Péter

A szerző történész, korábbi megyei képviselő, a KDNP szegedi szervezetének tagja

Semjén Zsolt, a Kereszténydemokrata Néppárt elnöke Rapcsák András hódmezővásárhelyi szobrának avatásán 2008-ban (Fotó: szegedma.hu)

Latorcai Csaba: Összefogással megújulhat a Balaton

Összefogással megújulhat a Balaton, így élhetőbb, szebb környezetet adhatunk tovább unokáinknak, mint amelyet mi örököltünk elődeinktől – mondta a Közigazgatási és Területfejlesztési Minisztérium parlamenti államtitkára, a KDNP ügyvezető alelnöke augusztus 4-én Alsóörsön, a természetvédelem jegyében szervezett BalatonGreen 2024 Fesztivál és EXPO megnyitó ünnepségén.

Latorcai Csaba kiemelte: a kormány cselekvési tervet fogalmazott meg, mely a Balaton és környezete megújítását célozza.

Szavai szerint ebben kiemelt helyen szerepel az új termékek és szolgáltatások létrejöttének támogatása, a balatoni szezon időszaki növelése, az elérhető egészségügyi szolgáltatások fejlesztése, a helyi termékek támogatása, a közösségek segítése, a környezetbarát közlekedés elterjesztése.

„A változáshoz szemléletválto-

zásra és összefogásra van szükség” – hangsúlyozta.

Az államtitkár rámutatott, a cselekvés sürgető, hiszen a világ minden tája egyre kevésbé élhető, romlanak az életfeltételek. „Fontos megismerkedni a változást hozó új lehetőségekkel, ám ehhez sokszor éppen a nagyanyáink idejében alkalmazott módszerekhez kell visszatérni” – hangsúlyozta.

Mint mondta, a Földet az unokáinktól kaptuk kölcsön, a mi felelőségünk, hogy élhető világot

adjunk tovább.

Hebling Zsolt, Alsóörs független polgármestere arról beszélt, hogy évek óta szem előtt tartják a természetvédelmet fejlesztéseik során, az intézményekre napeletem szereltek fel, a közvilágítást ledes égőkkel működtetik, elektromos buszok járnak a településen.

A 3. BalatonGreen Fesztivál zenés és gyermekeknek szóló programokkal, a zöld energiát népszerűsítő rendezvényekkel várta látogatóit.

Fotó: MTI / Szabó Sándor

Navracsics Tibor: Ismerjék el önálló hungarikumként a badacsonyi kéknyelűt!

Badacsony és a badacsonyi kéknyelű nélkül a magyar kultúra sem lenne olyan, mint amilyennek ismerjük – mondta a közigazgatási és területfejlesztési miniszter, a KDNP politikusja június 26-án Badacsonytomajon, arra kérve a hungarikum bizottságot, hogy vizsgálja felül június közepén hozott döntését, és ismerje el a badacsonyi kéknyelűt önálló hungarikumként.

Fotó: MTI / Szabó Sándor

Navracsics Tibor a Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetem Szőlészeti és Borászati Intézetének badacsonyi kutatóállomásán tartott sajtótájékoztatón úgy fogalmazott: nemcsak elhibáztottak, hanem érthetetlennek is tartják a hungarikum bizottság elutasító döntését, hiszen a

badacsonyi kéknyelű minden olyan kritériumot teljesített, amely a hungarikummá nyilvánítás előfeltétele.

„Badacsony a magyar, illetve a közép-európai kultúrtörténetnek is meghatározó szereplője, emellett már önmagában is olyan karakteres magyar táj, amely egész Európában

ismert” – hangsúlyozta a miniszter, hozzátéve: „a badacsonyiaknak a kéknyelű önazonosságát jelentő és önazonosságát erősítő pont”.

A tárcavezető hangsúlyozta: méltán szerepelnek a listán olyan borok, mint a tokaji aszú vagy az egri bikavér. Azonban úgy gondolják, hogy a balatoni borvidék valamint Badacsony és környéke is legalább annyi jogot érdemel, mint az ország más borvidékei – mondta.

„Azzal, hogy a hungarikum bizottság a badacsonyi kéknyelűt önállóan elismeri – a tokaji aszúhoz és az egri bikavérhez hasonlóan – olyan jóvátételt hajthat végre, amelyet a Badacsonyban élők megérdemelnek” – emelte ki Navracsics Tibor.

Éliás Csaba, a Badacsonyi Szőlőhegyért Egyesület elnöke elmondta: a badacsonyi kéknyelű 2013-ban került be a magyar értéktárba, és tíz

év elteltével kezdeményezték, hogy hungarikummá váljon.

A kéknyelű csak Magyarországon termő szőlőfajta, fő termőterülete Badacsony és környéke. Ezért az egyesület elnöke szerint alkalmas arra, hogy külföldön és belföldön is a magyarsággal azonosítsák. Hozzátette: „a kéknyelű a badacsonyi közösség életének is része, virágzásához kapcsolódóan már több évtizede nagy érdeklődés mellett tartanak rendezvényeket”.

A sajtótájékoztatón az ügy melletti támogatásukat kifejezve részt vett **Borbély Tamás**, a Badacsonyi Hegyközség elnöke, **Szőke Barna**, a Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetem Szőlészeti és Borászati Intézete badacsonyi kutatóállomásának igazgatója, valamint **Benczik Zsolt**, a badacsonyi Vinum Vulcanum Borlovagrend elnöke is.